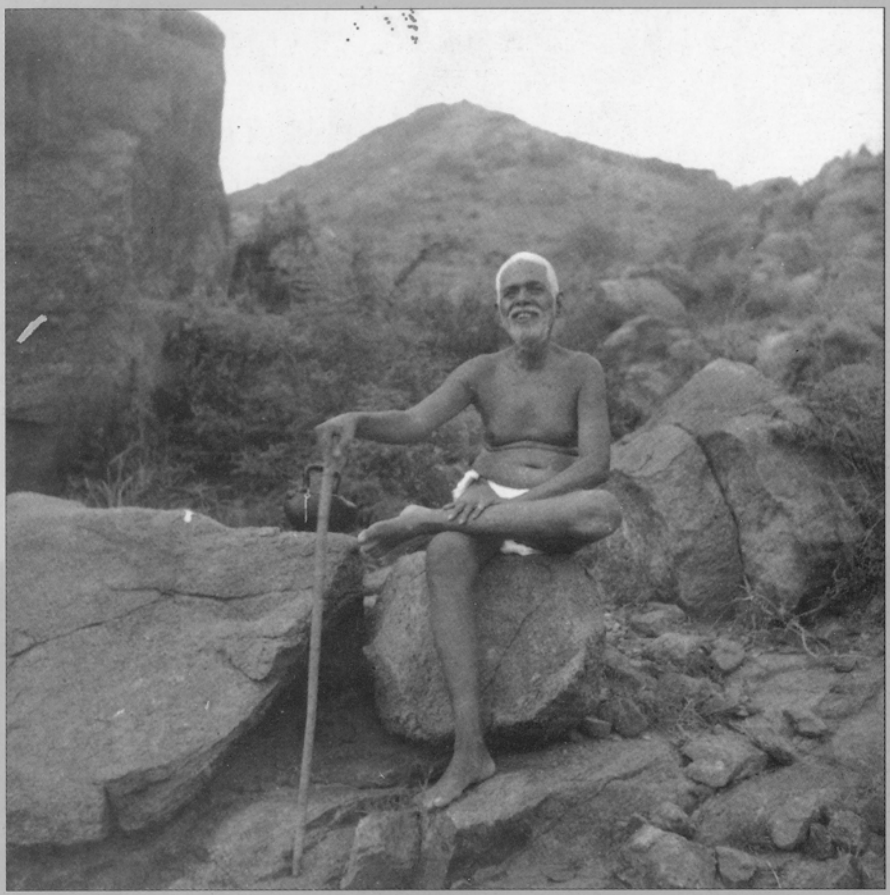


SRI DAKSHINĀMOORTI STOTRAM

ĀTMABODHA

GURUSTUTI

HASTĀMALAKAM

SRI DAKSHINĀMOORTI STOTRAM, ĀTMABODHA, GURUSTUTI, HASTĀMALAKAM

Rendered into Tamil by

Bhagavan Sri Ramana Maharshi

with original Sanskrit Text,

English Transliteration and Translation

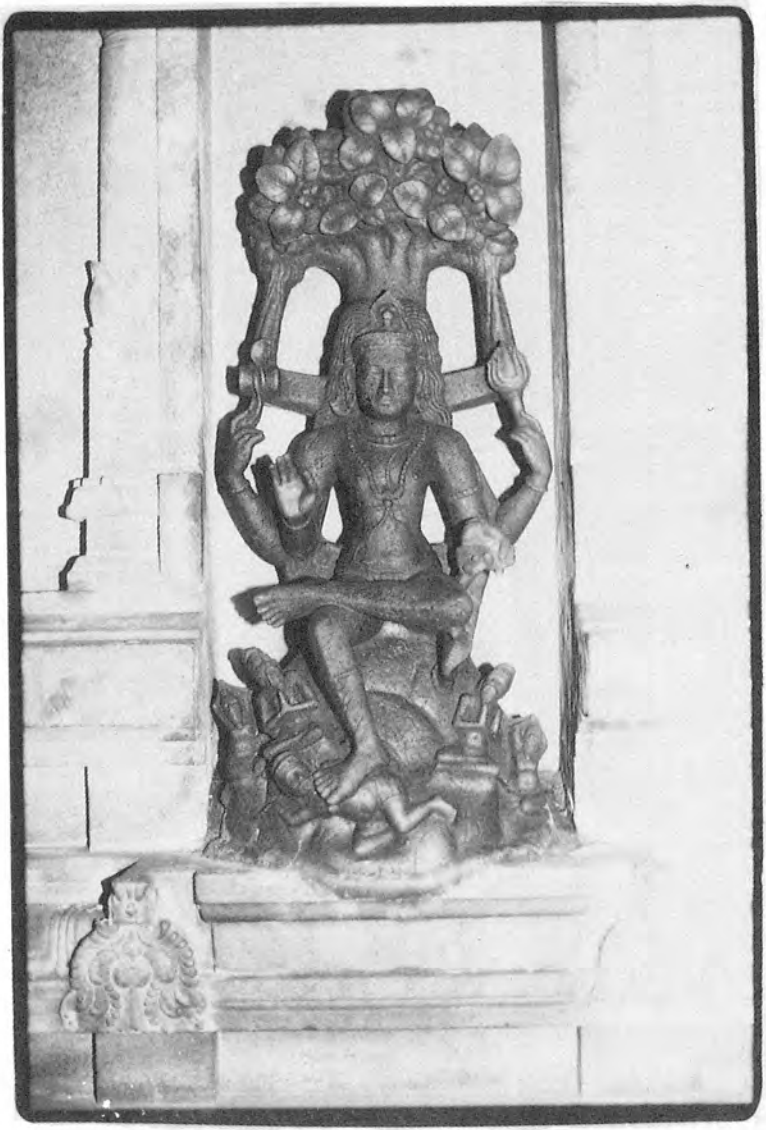
SRI RAMANASRAMAM
Tiruvannamalai 606 603
INDIA
1998

SRI DAKSHINĀMOORTI STOTRAM, ĀTMABODHA, GURUSTUTI, HASTĀMALAKAM—Rendered into Tamil by Sri Ramana Maharshi with original text and English translation.
Published by V. S. Ramanan, President, Board of Trustees,
Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai, 606 603. India.
Phone : 91-4175-22491, 23292.

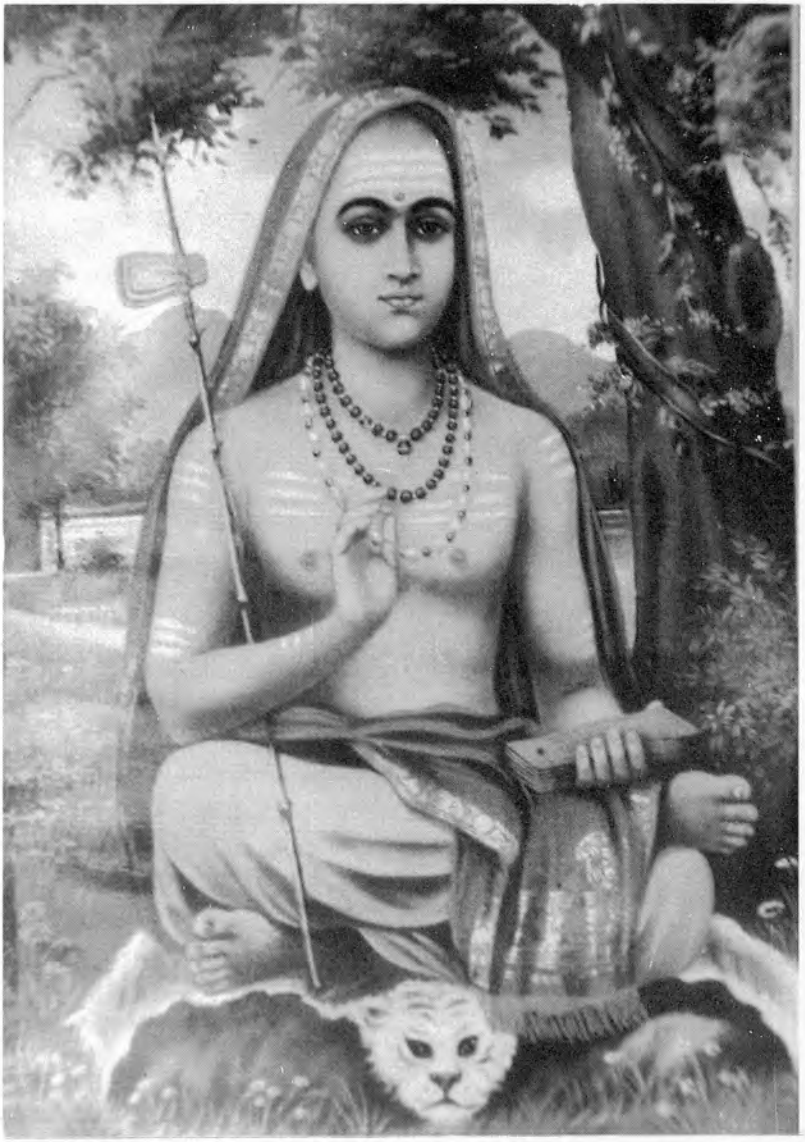
© Sri Ramanasramam Tiruvannamalai

First Published : April 1998

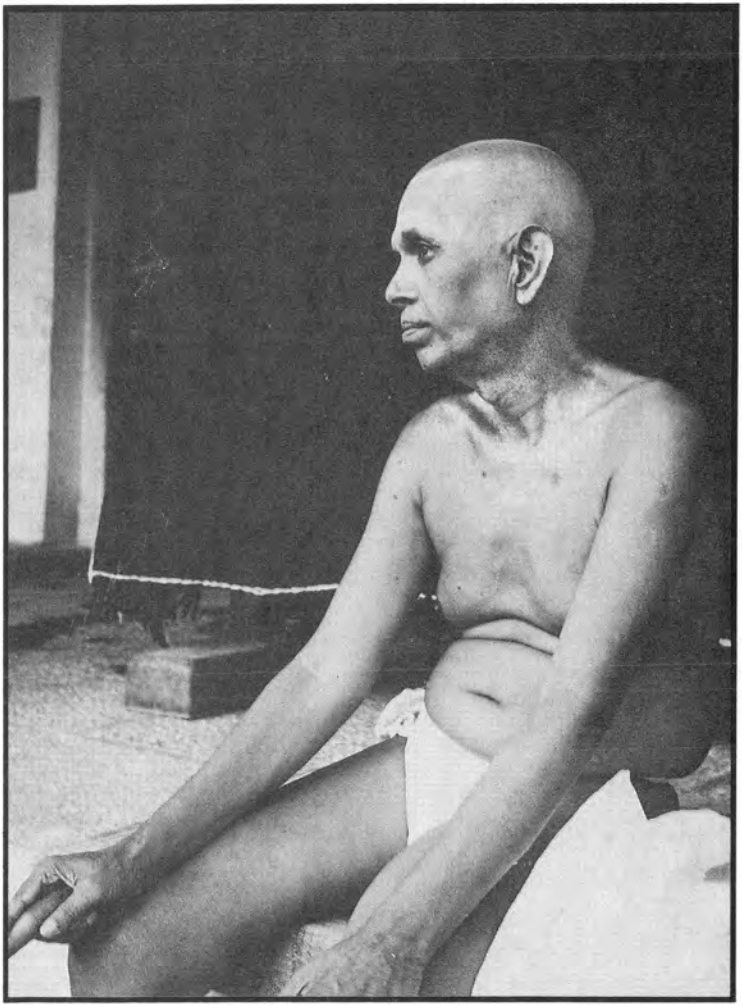
Printed by
B. N. Nataraj
Sri Nithyananda Printers
Bangalore 560 050
Phone : 91-80-626027



Sri Dakshināmoorti



Sri Sankarāchārya



PUBLISHER'S NOTE

At a time when pure Vedantic teaching, the doctrine of advaita or non-duality, which is the very essence of Hinduism shrank to a low ebb, it was restored to full vigour by the great spiritual master, Sri Sankarāchārya. Ramana Maharshi, being a perfect jnāni, that is, one who is liberated from illusion and established in absolute knowledge, accepted Sri Sankara's teaching as his own. From time to time He translated one or another of His works, either spontaneously or on the request of some devotee who did not read Sanskrit and required a Tamil version. In all, He translated into Tamil works (i) Dakshināmoorti Stotra, (ii) Ātma Bodha and (iii) Hastāmalaka Stotra and also Guru Stuti, which was rendered by Sankara's disciples (Bhagavān also rendered Sankarā's Vivekachudāmani in Tamil Prose).

This compilation contains Original Sanskrit text as well as Bhagavān's Tamil verses along with separation of words in each verse, together with an English translation for easy understanding of these popular verses.

CONTENTS

Sri Dakshināmoorti Stotram	....	7
Ātmabodha	....	23
Sri Gurustuti	....	95
Hastamalaka Stotram	....	107

Dakshināmoorti Stotra

(Introduction by Sri Bhagavān)

Brahma (the four-faced god) brought by his power of thought four sons, named Sanaka, Sananda, Sanatsujata and Sanatkumara. He asked them to attend to the work of creating the world, preserving it, etc., but they were not interested in it being completely detached. They wandered about in search of peace and tanquillity. As they were extremely dispassionate and fit (to receive spiritual instruction) *Siva*, the great God of compassion, manifested himself before them in human form as Dakshināmoorti (god facing south) under a banyan tree. He sat silently absorbed in himself, his right hand showing the gesture known as *chinmudra*[1]. The four seekers were drawn to him even as iron is drawn to a magnet . They sat before him absorbed like him in the Self. Even advanced spiritual aspirants cannot easily understand this state of silence. The world, the seer and the awareness which enables it to be cognized stand as obstacles in their way. But since it is the single power (*Sakti*) which manifests itself as these three and again withdraws them into itself, everything is that power which is the Self. *Sankarāchārya* has expounded this truth in the following hymn.

---

1. *Chinmudra*: literally, the gesture of pure Consciousness, is indicated by making the thumb and the index finger touch each other and spreading out the remaining fingers. This gesture not only symbolises unity behind multiplicity but also the identity of the individual self and the supreme Self.

Sankarāchārya's Hymn to Dakshināmoorti

(Translated from Sri Bhagavān's Tamil rendering)

According to Hindu legends, Dakshināmoorti (which means 'southward-facing') is God or Siva manifested as a youth who is the divine Guru and guides disciples older than himself through silent influence on their Heart. The name is also divided as Dakshinā-amoorti and taken to mean 'formless power'.

The Maharshi was Siva manifested, the divine Guru who taught, through silence and was therefore identified with Dakshināmoorti.

श्री दक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्

DAKSHINĀMOORTI STOTRAM

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

॥ ॐ नमो भगवते श्री रमणाय ॥

श्री दक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्

DAKSHINĀMOORTI STOTRAM

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

மங்கலம்

यो दक्षिणास्यो निजमौन भावं
प्रकाश्य शान्त्यै मुनिपुङ्गवानाम् ।
आह स्तवेऽस्मिन्नखिलात्मतां च
स शंकरो भाति मदन्तरङ्गे ॥

यः दक्षिणास्यः निजमौन भावं
प्रकाश्य शान्त्यै मुनिपुङ्गवानाम् ।
आह स्तवे अस्मिन् अखिलात्मतां च
स शङ्करः भाति मत् अन्तरङ्गे ॥

yo dakshināsyo nijamauna bhāvam
prakāsya sāntyai munipungavānām।
āha stave'sminnakhilātmatām cha
sa sankaro bhāti madantarange॥

Note : Original Sanskrit composed by Sri Vishwanatha Swami and the same is translated and adopted as Mangala Sloka by Sri Bhagavān for Sri Dakshināmoorti Stotra.

Invocation

That Sankara who appeared as Dakshināmoorti to grant peace to the great ascetics (Sanaka, Sananda, Sanatkumara and Sanatsujata), who revealed his real state of silence, and who has expressed the nature of the Self in this hymn, abides in me.

மன்னுமா முனிவரர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாந்
தன்னிலே திகழ்த்தியித் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச் சங்கரன் றுன்னு மென்னுளே

மன்னு மாமுனிவரர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாம்
தன்னிலே திகழ்த்தி இத்துதியில் தன்மயம்
சொன்ன அச்சங்கரன் துன்னும் என் உளே

1. **मौनव्याख्याप्रकटितपरब्रह्मतत्त्वं युवानं**
वर्षिष्ठान्तेवसदृषिगणैरावृतं ब्रह्मनिष्ठैः ।
आचार्येन्द्रङ्करकलितचिन्मुद्रमानन्दमूर्तिं
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥

मौन व्याख्या प्रकटित परब्रह्म तत्त्वं युवानं
वर्षिष्ठान्ते वसत् ऋषिगणैः आवृतं ब्रह्मनिष्ठैः ।
आचार्येन्द्रम् करकलित चिन्मुद्रम् आनन्दमूर्तिं
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥

mounavyākhyāprakatitaparabrahmatattvam yuvānam
varshishthāntevasadrushiganairāvrutam brahmanishthaih।
āchāryendrankarakalitachinmudramānandamoortim
svātmārāmam muditavadanam dakshināmoortimeede॥

He who teaches through silence the nature of the Supreme *Brahman*, who is a youth, who is the most eminent Guru surrounded by the most competent disciples that remain steadfast in *Brahman*, who has the handpose indicating illumination, who is of the nature of bliss, who revels in himself, who has a benign countenance—that Father who has a south-facing form, we adore.

மவுனமா முரையாற் காட்டு மாபிரம வத்து வாலன்
சிவநிலீலத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றன்னு ளுவப்பவன் களிமு கத்த
னவனீயாந் தென்பான் மூர்த்தி யப்பனீ யேத்து வோமே

மௌனமாம் உரையால் காட்டும் மாப்பிரம்ம வஸ்து பாலன்
சிவ நிலீலத்தவர் சற்சீடர் செறி குருவரன் சிற்கையன்
உவகை ஓர் உருவன் தன்னுள் உவப்பவன் களிமுகத்தன்
அவனீயாம் தென்பால் மூர்த்தி அப்பனீ ஏத்துவோமே

2. विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं निजान्तर्गतं
पश्यन्नात्मनि मायया बहिरिवोद्भूतं यथा निद्रया ।
यस्साक्षात्कुरुते प्रबोधसमये स्वात्मानमेवाद्वयं
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

विश्वं दर्पण दृश्यमान नगरी तुल्यं निजान्तर्गतं
पश्यन् आत्मनि मायया बहिः इव उद्भूतं यथा निद्रया ।
यत् साक्षात् कुरुते प्रबोधसमये स्व आत्मानम् एव अद्वयं
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

visvam darpanadrusyamānanagareetulyam nijāntargatam
pasyannātmani māyayā bahirivodbhutam yathā nidrayā।
yassākshātkurute prabodhasamaye svātmānamevādvayam
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him who by *māyā*, as by dream, sees within himself the universe which is inside him, like a city that appears in a mirror, (but) which is manifested as if externally to him who apprehends, at the time of awakening, his own single Self, to him, the primal Guru, Dakshināmoorti, may this obeisance be!

உலகுகண் ணுடியூர்நே ருறத்தனு ளஞ்ஞா னத்தால்
வெளியினிற் றுயிர்க ணுப்போல் விளங்கிடக் கண்டுஞான
நிலையுறு நேரந் தன்னை யொருவனு யெவனேர் காண்பன்
றலையுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணுமூர்த்தி போற்றி.

உலகு கண்ணுடி ஊர் நேர் உறத்தனுள் அஞ்ஞானத்தால்
வெளியினில் துயில் கணுப்போல் விளங்கிடக்கண்டு ஞான
நிலை உறும் நேரம் தன்னை ஒருவனுய் எவன் நேர் காண்பன்
தலை உறு குருவாம் அந்தத் தக்ஷிணுமூர்த்தி போற்றி

3. बीजस्यान्तरिवाङ्कुरो जगदिदं प्राङ्निर्विकल्पं पुनः
मायाकल्पितदेशकालकलना वैचित्र्य चित्रीकृतम् ।
मायावीव विजृम्भयत्यपि महायोगीव यः स्वेच्छया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

बीजस्य अन्तः इव अङ्कुरः जगत् इदं प्राक् निर्विकल्पं पुनः
माया कल्पित देशकालकलना वैचित्र्य चित्री कृतम् ।
मायावी इव विजृम्भयति अपि महायोगी इव यः स्व इच्छया
तस्मै श्री गुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

beejasyāntarivānkuro jagadidam prāngnirvikalpam punah
māyākalpitadesakālakalanā vaichitrya chitreekrutam।
māyāveeva vijrumbhyatyapi mahāyogeeva yah svechchayā
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him who like a magician or even like a great yogi displays, by his own power, this universe which at the beginning is undifferentiated like the sprout in the seed, but which is made differentiated under the varied conditions of space, time and karma and posited by *māyā* to him, the Guru Dakshināmoorti, may this obeisance be!

வித்துளே முளேபோன் முன்னம் விகற்பமி லிச்ச கம்பின்
கற்பித மாயா தேய காலகர் மத்தாற் பற்பல்
சித்திரம் விரிப்பன் யாவன் சித்தனு மாயி கன்போற்
சத்தியாற் குருவா மந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

வித்து உளே முளேபோல் முன்னம் விகற்பம் இல் இச்சகம் பின்
கற்பித மாயா தேச கால கர்மத்தால் பற்பல
சித்திரம் விரிப்பன் யாவன் சித்தனும் மாயிகன் போல்
சக்தியால் குருவாம் அந்த தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

4. यस्यैव स्फुरणं सदात्मकमसत्कल्पार्थकं भासते
साक्षात्तत्वमसीति वेदवचसा यो बोधयत्याश्रितान् ।
यत्साक्षात्करणाद्भवेन्न पुनरावृत्तिर्भवाम्भोनिधौ
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

यस्यैव स्फुरणं सदात्मकम् असत्कल्पार्थकं भासते
साक्षात् तत्वमसि इति वेदवचसा यः बोधयति आश्रितान् ।
यत् साक्षात्करणात् भवेत् न पुनः आवृत्तिः भवाम्भोनिधौ
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

yasyaiva sphuranam sadātmakamasatkalpārtakam bhasate
sākshāttatvamaseeti vedavachasā yo bodhayatyāsritān।
yatsākshātkaranādbhavenna punarāvruttirbhavāmbhonidhou
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him whose luminosity alone, which is of the nature of existence, shines forth, entering the objective world which is like the non-existent; to him who instructs those who resort to him through the text 'That thou art'; to him by realizing whom there will be no more falling into the ocean of birth; to him who is the refuge of the ascetics, the Guru Dakshināmoorti, may this obeisance be!

எவனெளி யுண்மை யின்மை யியைபொரு ளிலங்கு நேரே
யெவனது நீயா னுயென் றிசைத்துணர்த் துவன்சேர்ந் தோரை
யெவனே நேர் காணின் மீண்டு மிப்பவக் கடல்வீழ் வில்லே
தவருறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி

எவன் ஒளி உண்மை இன்மை இயை பொருள் இலங்கும் நேரே
எவன் அது நீ ஆனுய் என்று இசைத்து உணர்த்துவன் சேர்ந்தோரை
எவனே நேர் காணின் மீண்டும் இப்பவக்கடல் வீழ்வில்லே
தவர் உறு குருவாம் அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி

5. नानाच्छिद्रघटोदरस्थित महादीपप्रभाभास्वरं
ज्ञानं यस्य तु चक्षुरादिकरणद्वारा बहिः स्पन्दते ।
जानामीति तमेव भान्तमनुभात्येतत्समस्तं जगत्
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

नानाच्छिद्र घटोदर स्थित महा दीप प्रभा भास्वरं
ज्ञानं यस्य तु चक्षुः आदि करणद्वारा बहिः स्पन्दते ।
जानामि इति तमेव भान्तम् अनुभाति एतत् समस्तं जगत्
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

nānāchchidraghatodarasthita mahādeepaprabhābhāsvaram
jnānam yasya tu chakshurādikaranadvārā bahih spandate।
jnānameeti tameva bhāntamanubhātyettasamastam jagat
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him who is luminous like the light of a lamp set in a pot with many holes; to him whose knowledge moves outward through the eye and other sense organs; to him who is effulgent as 'I know', and the entire universe shines after him; to him the unmoving Guru Dakshināmoorti, may this obeisance be!

பலதுளைக் குடத்துட் டீபப் பாய்கதிர் போல்யார் ஞானம்
விழிமுதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிந்தே னென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ்
சலமறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

பல துளைக் குடத்துள் தீபப் பாய் கதிர் போல் யார் ஞானம்
விழி முதல் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித்து அறிந்தேன் என்ன
விளங்கிடும் எவனைச் சார்ந்து விளங்கும் இவ் அவனி யாவும்
சலம் அறும் குருவாம் அந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

6. देहं प्राणमपीन्द्रियाण्यपि चलां बुद्धिं च शून्यं विदुः
स्त्रीबालान्धजडोपमास्त्वहमिति भ्रान्ता भृशं वादिनः ।
मायाशक्तिविलासकल्पितमहाव्यामोहसंहारिणे
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

देहं प्राणं अपि इन्द्रियाणि अपि चलां बुद्धिं च शून्यं विदुः
स्त्री बाला अन्ध जडा उपमाः तु अहं इति भ्रान्ता भृशं वादिनः ।
मायाशक्ति विलास कल्पित महा व्यामोह संहारिणे
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

deham prānāmapeendriyānyapi chalām
buddhim cha soonyam viduh
streebālāndhajadopamāstvahamiti bhrāntā bhrusam vādinah।
māyāsaktivilāsakalpitamahāvyāmohasamhārine
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

They who know the 'I' as body, breath, senses, intellect, or the void, are deluded like women and children, and the blind and the stupid and talk much. To him who destroys the great delusion produced by ignorance; to him who removes the obstacles to knowledge, the Guru Dakshināmoorti, may this obeisance be!

உடலுயிர் பொறிகள் புந்தி யொன்றுபா ழகமாத் தேர்வர்
மடந்தையர் பால ரந்தர் மடையரேய் மூட வாதி
மடமையால் விளையு மம்மா மயக்கமே மாய்க்கு ஞானத்
தடையறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி

உடல் உயிர் பொறிகள் புத்தி ஒன்றுபாழ் அகமாய்த் தேர்வர்
மடந்தையர் பாலர் அந்தர் மடையரேய் மூடவாதி
மடமையால் விளையும் அம் மாமயக்கமே மாய்க்கும் ஞானத்
தடை அறு குருவாம் அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி

7. राहुग्रस्तदिवाकरेन्दुसदृशो मायासमाच्छादनात्
सन्मात्रः करणोपसंहरणतो योऽभूत्सुषुप्तः पुमान् ।
प्रागस्वाप्समिति प्रबोधसमये यः प्रत्यभिज्ञायते
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

राहुग्रस्त दिवाकर इन्दु सदृशः माया समाच्छादनात्
सत् मात्रः करण उपसंहरणतः यः अभूत् सुषुप्तः पुमान् ।
प्राक् अस्वाप्सं इति प्रबोधसमये यः प्रत्यभिज्ञायते
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

rāhugrastadivākarendusadruso māyāsamāchchādanāt
sanmātrāh karanopasamharanato yo'bhootsushuptah pumān।
prāgasvāpsamiti prabodhasamaye yah pratyabhijnāyate
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him, who sleeps when the manifested mind gets resolved, on account of the veiling by *māyā*, like the sun or the moon in eclipse, and on waking recognises self-existence in the form 'I have slept till now'; to him the Guru of all that moves and moves not, Dakshināmoorti, may this obeisance be!

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுளன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப் பரவிட வுணருங் காலம்
புராவுறங் கினனு னென்று போதனு மெவன்பு மானுய்ச்
சராசர குருவா மந்தத் தக்ஷிணுமூர்த்தி போற்றி

இராகு பற்றி இரவி திங்கள் என உளன் மாயை மூட
பரா உளம் ஒடுங்கத் தூங்கி பரவிட உணரும் காலம்
புரா உறங்கினன் நான் என்று போதனும் எவன் புமானுய்
சராசர குருவாம் அந்தத் தக்ஷிணுமூர்த்தி போற்றி

8. बाल्यादिष्वपि जाग्रदादिषु तथा सर्वास्ववस्थास्वपि
व्यावृत्तास्वनुवर्तमानमहमित्यन्तः स्फुरन्तं सदा ।
स्वात्मानं प्रकटीकरोति भजतां यो मुद्रया भद्रया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

बाल्यादिषु अपि जाग्रदादिषु तथा सर्वासु अवस्थासु अपि
व्यावृत्तासु अनुवर्तमानं अहं इति अन्तः स्फुरन्तं सदा ।
स्वात्मानं प्रकटीकरोति भजतां यः मुद्रया भद्रया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

bālyādishvapi jāgradādishu tathā sarvāsvavasthāsvapi
vyāvruttāsvanuvartamānamahamityantah sphurantam sadā।
svātmānam prakateekaroti bhajatām yo mudrayā bhadrayā
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him who, by means of the hand-pose indicating illumination, manifests to his devotees his own Self that forever shines within as 'I', constantly, in all the inconstant states such as infancy, etc., and waking, etc.,—to him whose eye is of the form of the fire of knowledge, the Guru Dakshināmoorti, may this obeisance be!

குழவிமுன் னனவு முன்னுக் கூறுபல் லவத்தை யெல்லாஞ்
சுழலினுங் கலந்தி ருந்தே சொலிக்குமுள் ளகமா நாளுங்
கழல்விழு வோர்க்கார் தன்னீனக் காட்டுவன் சிற்கு றிப்பாற்
றழல் விழிக் குருவா மந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

குழவிமுன் நனவு முன்னுல் கூறு பல் அவஸ்தை எல்லாம்
சுழலினும் கலந்திருந்தே சொலிக்கும் உள் அகமா நாளும்
கழல் விழுவோர்க்கு யார் தன்னீன காட்டுவன் சிற்குறிப்பால்
தழல் விழி குருவாம் அந்த தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

9. विश्वं पश्यति कार्यकारणतया स्वस्वामिसम्बन्धत:
शिष्याचार्यतया तथैव पितृपुत्राद्यात्मना भेदत: ।
स्वप्ने जाग्रति वा य एष पुरुषो मायापरिभ्रामित:
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

विश्वं पश्यति कार्यकारणतया स्वस्वामि सम्बन्धतः
शिष्य आचार्यतया तथैव पितृ पुत्रादि आत्मना भेदतः ।
स्वप्ने जाग्रति वा य एष पुरुषः मायापरिभ्रामितः
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

visvam pasyati kāryakāranatayā svasvāmisambandhatah
sishyāchāryatayā tathaiva pitruputrādyātmanā bhedatah।
svapne jāgrati vā ya yesha purusho māyāparibhrāmitah
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To the self, who, deluded by *māyā*, sees, in dreaming and waking, the universe in its distinctions such as cause and effect, master and servant, disciple and teacher, and father and son, to him, the Guru of the world, Dakshināmoorti, may this obeisance be!

உலகையா ரிப்பு மானேக் குறும்பல நனைக்க னுவிற்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய கார ணம்பின்
றலீவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலமுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணைமூர்த்தி போற்றி

உலகை யார் இப்புமான் நோக்குறும் பல நனைக் கனுவில்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய காரணம் பின்
தலீவனும் தாசன் சீடன் குரு மகன் தந்தை ஆதி
தலம் உறு குருவாம் அந்த தக்ஷிணைமூர்த்தி போற்றி

10. भूरम्भांस्यनलोऽनिलोऽम्बरमहर्नाथो हिमांशुः पुमा
नित्याभाति चराचरात्मकमिदं यस्यैव मूर्त्यष्टकम् ।
नान्यत्किञ्चन विद्यते विमृशतां यस्मात्परस्माद्विभोः
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

भूः अम्भांसि अनलः अनिलः अम्बरं अहर्नाथः हिमांशुः पुमान्
इति आभाति चराचरात्मकम् इदं यस्य एव मूर्ति अष्टकम् ।
न अन्यत् किञ्चन विद्यते विमृशतां यस्मात् परस्मात् विभोः
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

bhoorambhāmsyanalo'nilo'mbaramaharnātho himāmsu pumā
nityābhāti charācharātmakamidam yasyaiva moortyashtakam।
nānyatkinchana vidyate vimrusatām yasmātparasmādvibhoh
tasmai srigurumoortaye nama idam sridakshināmoortaye॥

To him whose eightfold form is all this moving and unmoving universe, appearing as earth, water, fire, air, ether, the Sun, the Moon, and soul; beyond whom, supreme and all-pervading, there exists naught else for those who enquire—to him the gracious Guru Dakshināmoorti, may this obeisance be!

மண்புன லனல் கால் வான மதிகதி ரோன்பு மானு
மென்றெளிர் சராச ரஞ்சே ரிதுவெவ னெட்டு மூர்த்த
மெண்ணுவார்க் கிறைநி றைந்தோ
னெவனினன் னியஞ்சற் றின்ரும்
தண்ணருட் குருவா மந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

மண் புனல் அனல் கால் வான் மதி கதிரோன் புமானும்
என்று ஒளிர் சராசரம் சேர் இது எவன் எட்டு மூர்த்தம்
எண்ணுவார்க்கு இறை நிறைந்தோன்
எவனின் அன்னியம் சற்று இன்ரும்
தண் அருள் குருவாம் அந்த தக்ஷிணமூர்த்தி போற்றி

11. सर्वात्मत्वमिति स्फुटीकृतमिदं यस्मादमुष्मिंस्तवे
तेनास्य श्रवणात्तथार्थमननाद्ध्यानाच्च संकीर्तनात् ।
सर्वात्मत्वमहाविभूतिसहितं स्यादीश्वरत्वं स्वत:
सिद्ध्येत्तत्पुनरष्टधा परिणतं चैश्वर्यमव्याहतम् ॥

सर्वात्मत्वं इति स्फुटीकृतं इदं यस्मात् अमुष्मिन् स्तवे
तेन अस्य श्रवणात् तथा अर्थ मननात् ध्यानात् च संकीर्तनात् ।
सर्वात्मत्व महाविभूति सहितं स्यात् ईश्वरत्वं स्वतः
सिद्धयेत् तत् पुनः अष्टधा परिणतं च ऐश्वर्यं अव्याहतम् ॥

sarvātmatvamiti sphuteekrutamidam yasmādamushmistave
tenāsya sravanāttathārthamananādhyānāchcha sankeertanāt।
sarvātmatvamahāvibhootisahitam syādeesvaratvam svantah
siddhayettatpunarashtadhā parinatam
chaisvaryamavyāhatam॥

Since, in this hymn, the all self-hood has thus been explained, by listening to it, by reflecting on its meaning, by meditating on it, and by reciting it, there will come about lordship together with the supreme splendour consisting in all self-hood; thence will be achieved, again, the unimpeded supernormal power presenting itself in eight forms.

சருவமுந் தாஞ நன்ருய்ச் சாற்றுமித் தோத்தி ரத்தின்
சிரவணந் தன்ஞ லர்த்த சிந்தனந் தியானங் கானம்
புரிவதா லெல்லாந் தாஞம் பூதிசே ரீசன் றன்மை
மருவிடு மற்று மெட்டா மடிவறு செல்வந் தானே

சர்வமும் தாஞ நன்ருய் சாற்றும் இத்தோத்திரத்தின்
சிரவணம் தன்ஞல் அர்த்த சிந்தனம் தியானம் கானம்
புரிவதால் எல்லாம் தாஞம் பூதிசேர் ஈசன் தன்மை
மருவிடும் மற்றும் எட்டாம் அடிவறு செல்வம் தானே

आत्मबोधः

ĀTMABODHA

ஆன்ம போதம்

A Muslim devotee once sent a Tamil translation of this Sanskrit poem of Sankarāchārya to Bhagavān. Bhagavān prepared the following new translation in Tamil. He completed the whole work in one night.

மங்கலம்

நேரிசை வெண்பா

ஆன்மாவின் போதமரு ளாசானுஞ் சங்கரனவ்
வான்மாவுக் கன்னிய னவனே—வான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந் தின்று தமிழ் சொல்வானு
மன்னவ னன்றிமற் றூர்

ஆன்மாவின் போதம் அருள் ஆசானும் சங்கரன்
அவ்வான்மாவுக்கு அன்னியன் ஆவனே—ஆன்மாவாய்
என் அகத்தே இருந்து இன்று தமிழ் சொல்வானும்
அன்னவன் அன்றி மற்று யார்

"Can Sankara, the enlightener of the Self, be different from one's own Self? Who but he, does this day, abiding as the inmost Self in me, speak this in Tamil language?"

1. तपोभिः क्षीणपापानां शान्तानां वीतरागिणाम् ।
मुमुक्षूणामपेक्ष्योऽयमात्मबोधो विधीयते ॥

तपोभिः क्षीण पापानां शान्तानां वीतरागिणाम् ।
मुमुक्षूणां अपेक्ष्यः अयं आत्मबोधः विधीयते ॥

tapobhih ksheenapāpānām sāntānām veetarāginām।
mumukshoonāmapekshyo'yamātmabodho vidheeyate॥

This—Ātma Bodha—is meant to fulfil the want of the seekers of liberation who, by their prolonged *tapas*, have already cleansed themselves of impurities and become mentally peaceful and free from desires.

தவங்களிஞற் பாவந் தவிர்ந்த வராய்ச் சாந்தி
யவிர்ந்தவரா யாசையறுந் தாராய்–பவமுக்தி
யாதர மார்ந் தாருக் கடையத் தகுமான்ம
போதமா மீது புகல்

தவங்களிஞல் பாவம் தவிர்ந்தவராய் சாந்தி
அவிர்ந்தவராய் ஆசை அறுந்தாராய்–பவமுக்தி
ஆதரம் ஆர்ந்தாருக்கு அடையத்தகும் ஆன்ம
போதமாம் ஈது புகல்

2. बोधोऽन्य साधनेभ्योहि साक्षान्मोक्षैक साधनम् ।
पाकस्य वह्निवज्ज्ञानम् विना मोक्षो न सिध्यति ।।

बोधः अन्य साधनेभ्यः हि साक्षात् मोक्ष एक साधनम् ।
पाकस्य वह्निवत् ज्ञानम् विना मोक्षः न सिध्यति ।।

bodho'nya sādhanebhyohi sākshānmokshaika sādhanam।
pākasya vahnivatjnānam vinā moksho na sidhyati॥

Of all the means to liberation, knowledge is the only direct one—as essential as fire to cooking; without it, liberation cannot be gained.

அறிவொன்றே நேர் முக்தி சாதன மாகும்
பிறசா தனங்களின் பேரு—மறிவின்றி
யாகாது முக்தியுற லக்கினியின் றிப்பாக
மாகாத வாறென் றறி

அறிவு ஒன்றே நேர் முக்தி சாதனம் ஆகும்
பிறசாதனங்களில் பேரும்—அறிவு இன்றி
ஆகாது முக்தி உறல் அக்கினி இன்றி பாகம்
ஆகாதவாறு என்று அறி

3. अविरोधितया कर्म नाविद्यां विनिवर्तयेत् ।
विद्याऽविद्यां निहन्त्येव तेजस्तिमिरसंघवत् ॥

अविरोधितया कर्म न अविद्यां विनिवर्तयेत् ।
विद्या अविद्यां निहन्ति एव तेजः तिमिरसंघवत् ॥

avirodhitayā karma nāvidyām vinivartayet।
vidyā'vidyām nihantyeva tejastimirasanghavat॥

Not being opposed to ignorance, *karma* does not destroy it. On the other hand, knowledge destroys ignorance as surely as light does darkness.

அறியாமைக் குப்பகை யன்றதனற் கன்ம
மறியாமை தன்னே யகற்ரு—தறிவே
யழிக்குமறி யாமையொளி யந்தகா ரக்கும்
பொழிக்குமா றென்றே யுணர்

அறியாமைக்குப் பகை அன்று அதனல் கர்மம்
அறியாமை தன்னே அகற்ருது—அறிவே
அழிக்கும் அறியாமை ஒளி அந்தகாரக்கும்பு
ஒழிக்குமாறு என்றே உணர்

4. अविच्छन्न इवाज्ञानात्तन्नाशे सति केवलः ।
स्वयं प्रकाशते ह्यात्मा मेघापायेंऽशुमानिव ॥

अविच्छन्न इव अज्ञानात् तत् नाशे सति केवलः ।
स्वयं प्रकाशते हि आत्मा मेघापाये अंशुमानिव ॥

avichchinna ivājnānāttannāse sati kevalah।
svayam prakāsate hyātmā meghāpāyem'sumāniva॥

Owing to ignorance, the Self now appears to be covered up; on the removal of ignorance, the pure Self will shineforth of Itself, like the Sun after the dispersal of clouds.

அறியாமை யான்மறை வானதுபோ லான்மா
வறவேயஂ தேகம தாகி—நிறைவா
யிலகுமே தானு யிரியவே மேக
மிலகுமா தித்தனென வே

அறியாமையால் மறைவானது போல் ஆன்மா
அறவே அஂது ஏகமதாகி—நிறைவாய்
இலகுமே தானுய் இரியவே மேகம்
இலகும் ஆதித்தன் எனவே

5. अज्ञानकलुषं जीवं ज्ञानाभ्यासाद्धि निर्मलम् ।
कृत्वा ज्ञानं स्वयं नश्येज्जलं कतकरेणुवत् ॥

अज्ञान कलुषं जीवं ज्ञान अभ्यासात् हि निर्मलम् ।
कृत्वा ज्ञानं स्वयं नश्येत् जलं कतकरेणुवत् ॥

ajnānakalusham jeevam jnānābhyāsāddhi nirmalam।
kritvā jnānam svayam nasyejjalam katakarenuvat॥

The jiva is mixed up with ignorance. By constant practice of knowledge the jiva becomes pure, because knowledge disappears (along with ignorance), as the cleansing nut with the impurities in the water.

அறியாமை யாங்கலக்க மாருமுயிர் தூய்தா
மறிவுப் பயிற்சி ஞலவ்—வறிவு
மகற்றியறி யாமை யழியுமே நீர்மா
சகற்றுந்தேற் ரும் பொடியொப் பாய்

அறியாமையாம் கலக்கம் ஆரும் உயிர் தூய்தாம்
அறிவுப் பயிற்சிஞல் அவ்—அறிவும்
அகற்றி அறியாமை அழியுமே நீர்மாசு
அகற்றும் தேற்ரும் பொடி ஒப்பாய்

6. संसारः स्वप्नतुल्यो हि रागद्वेषादिसंकुलः ।
स्वकाले सत्यवद्भाति प्रबोधे सत्यसद्भवेत् ॥

संसारः स्वप्न तुल्यः हि रागद्वेषादि संकुलः ।
स्वकाले सत्यवत् भाति प्रबोधे सत् असत् भवेत् ॥

samsārah svapnatulyo hi rāgādveshādisankulah।
svakāle satyavadbhāti prabodhe satyasadbhavet॥

Samsāra is full of likes and dislikes and other opposites. Like a dream, it seems real for the time being; but, on waking, it vanishes because it is unreal.

விருப்புவெறுப் பாதி விகாரசம் சாரத்
திருப்புங் கனவுக் கிணையஃ—துருப்படும்
போது மெய் போலப் பொலியுமே போதமுதி
போததுவும் பொய்யாகிப் போம்

விருப்பு வெறுப்பு ஆதி விகார சம்சாரத்து
இருப்பும் கனவுக்கு இணை அஃது—உருப்படும்
போது மெய் போலப் பொலியுமே போதம் உதி
போது அதுவும் பொய்யாகிப்போம்

7. तावत्सत्यं जगद्भाति शुक्तिकारजतं यथा ।
यावन्न ज्ञायते ब्रह्म सर्वाधिष्ठानमद्वयम् ॥

तावत् सत्यं जगत् भाति शुक्तिका रजतं यथा ।
यावत् न ज्ञायते ब्रह्म सर्व अधिष्ठानं अद्वयम् ॥

tāvatsatyam jagadbhāti suktikārajatam yathā।
yāvanna jnāyate brahma sarvādhishthanamadvayam॥

So long as the substratum of all, the non-dual Brahman is not seen, the world seems real—like illusory silver in a piece of mother-of-pearl.

எவ்வளவு கால மெவைக் குமதிட் டானமா
மவ்வியய மாம்பிரம மாய்ந்தறித—லொவ்விடா
தத்துணைக் கால மகிலமுமெய் யாய்தோன்றுஞ்
சுத்திவெள்ளி போலத் துணி

எவ்வளவு காலம் எவைக்கும் அதிஷ்டானமாம்
அவ்வியயமாம் பிரம்மம் ஆய்ந்து அறிதல்—ஒவ்விடாது
அத்துணைக்காலம் அகிலமும் மெய்யாய் தோன்றும்
சுத்தி வெள்ளி போலத் துணி

8. **उपादानेऽखिलाधारे जगन्ति परमेश्वरे ।**
सर्गस्थितिलयान् यान्ति बुद्बुदानीव वारिणि ॥

उपादाने अखिल आधारे जगन्ति परमेश्वरे ।
सर्गस्थिति लयान् यान्ति बुद्बुदानी इव वारिणि ॥

upādāne'khilādhāre jaganti paramesvare।
sargasthitilayān yānti budbudāneeva vārini॥

Like bubbles rising on the surface of the waters of the ocean, all the worlds arise from, stay in and resolve into the Supreme Being (Parameswara) who is the root cause and prop of all.

முதற்கா ரணமாய் முழுதிஞ தார
மதுவாம் பரேச னகத்தே—யுததி
யுதிகுமிழி கள்போ லுலகங்க ளெல்லா
முதித்திருந் தோயு முணர்

முதல் காரணமாய் முழுதின் ஆதாரம்
அதுவாம் பரேசன் அகத்தே—உததி
உதி குமிழிகள் போல் உலகங்கள் எல்லாம்
உதித்து இருந்து ஒயும் உணர்

9. सच्चिदात्मन्यनुस्यूते नित्ये विष्णौ प्रकल्पिताः ।
व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटके कटकादिवत् ॥

सत्-चित्-आत्मनि अनुस्यूते नित्ये विष्णौ प्रकल्पिताः ।
व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटके कटकादिवत् ॥

sachchidātmanyanusyoote nitye vishnau prakalpitāh।
vyaktayo vividah sarvā hātake katakādivat॥

In the Being-Consciousness-Bliss, which is all permeating, eternal Vishnu, all these diverse objects and individuals appear (as phenomena) like various ornaments made of gold.

சச்சிதா னந்தன் சகலத்து முள்ளுள்ளா
னிச்சனும் விஷ்ணு நிலைதன்னிற்—சொச்சமாம்
பொன்னிற் கடகாதி போலும்பல் தோற்றமெலா
மன்னிய மன்றென் றறி

சச்சிதானந்தன் சகலத்தும் உள் உள்ளான்
இச்சனும் விஷ்ணு நிலை தன்னில்—சொச்சமாம்
பொன்னில் கடகாதி போலும் பல் தோற்றம் எலாம்
அன்னியம் அன்று என்று அறி

10. यथाकाशो हृषीकेशो नानोपाधिगतो विभुः ।
तद्भेदाद्भिन्नवद्भाति तन्नाशे केवलो भवेत् ॥

यथा आकाशः हृषीकेशः नाना उपाधिगतः विभुः ।
तत् भेदात् भिन्नवत् भाति तत् नाशे केवलः भवेत् ॥

yathākāso hrisheekeso nānopādhigato vibuh।
tadbhedādbhinnavadbhāti tannāse kevalo bhavet॥

Just as the all-pervading *ākāsa* (ether) appears fragmented in different objects (as in a pit, a jar, a house, a theatre-hall, etc.) but remains undifferentiated on the limitations falling away, similarly with the single, non-dual ruler of the senses (seeming to function as gods, men, cattle, etc.)

விண்ணிலே போல விளங்கீச னிற்றேன்று
மெண்ணி லுபாதி யிசைந்த விபு—வண்ணலுமப்
பேத வுபாதிகளாற் பின்னன்போல் வானவை
போதலும் பூன்றப் பொருள்

விண்ணிலே போல விளங்கும் ஈசனில் தோன்றும்
எண்ணில் உபாதி இசைந்த விபு—அண்ணலும் அப்
பேத உபாதிகளால் பின்னன் போல்வான் அவை
போதலும் பூன்றப் பொருள்

11. नानोपाधिवशादेव जातिनामाश्रमादयः ।
आत्मन्यारोपितास्तोये रसवर्णादिभेदवत् ॥

नाना उपाधिवशात् एव जाति नाम आश्रम आदयः ।
आत्मनि आरोपिताः तोये रस वर्णादि भेदवत् ॥

nānopādhivasādeva jātināmāsramādayah।
ātmanyāropitāstoye rasavarnādibhedavat॥

The traits etc., are also superimposed. Pure water (tasteless by itself) tastes sweet, bitter, salty, etc., according to the admixture in it (*upādhis*). Similarly, race, name, status, etc., are all superimposed on the non-dual Self of all. What are these *upādhis* which play such tricks on the Self? They are gross, subtle, and very subtle as described here.

பலவா முபாதிகள் பற்றியே நாமங்
குலமா சிரமமுதற் கொள்கை—சலத்திற்
சுவைநிற மாதிபோற் சுத்தவான் மாவி
லவைகற் பிதமா மறி

பலவாம் உபாதிகள் பற்றியே நாமம்
குலம் ஆசிரமம் முதல் கொள்கை—ஜலத்தில்
சுவை நிறம் ஆதி போல் சுத்த ஆன்மாவில்
அவை கற்பிதமாம் அறி

12. पञ्चीकृत महाभूत संभवं कर्म सञ्चितम् ।
शरीरं सुखदुःखानां भोगायतनमुच्यते ॥

पञ्चीकृत महाभूत संभवं कर्म सञ्चितम् ।
शरीरं सुख दुःखानां भोगायतनं उच्यते ॥

pancheekrita mahābhoota sambhavam karma sanchitam।
sareeram sukhadukhānām bhogāyatanamuchyate॥

The gross body made up of the five gross elements (earth, water, fire, air and ether) is meant to reap the fruits of past actions in the shape of pleasure and pain.

கலந்த பெரு மைம்பூத காரிய மாகுங்
கலந்த வினை சார்ந்த கலமாங்—கலக்கு
மிடரின்ப போக மெவையும் புசித்தற்
கிடமிவ் வுடலென் றிரு

கலந்த பெரும் ஐம்பூத காரியமாகும்
கலந்த வினை சார்ந்த கலமாம்—கலக்கும்
இடர் இன்ப போகம் எவையும் புசித்தற்கு
இடம் இவ்வுடல் என்று இரு

13. पञ्चप्राणमनोबुद्धिः दशेन्द्रियसमन्वितम् ।
अपञ्चीकृत भूतोत्थं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनम् ।।

पञ्चप्राण मनो बुद्धिः दश इन्द्रिय समन्वितम् ।
अपञ्चीकृत भूतोत्थं सूक्ष्म अङ्गं भोग साधनम् ।।

panchapranamanobuddhih dasendriyasamanvitam।
apancheekrita bhoototham sookshmāngam
bhogasādhanam॥

The subtle body consisting of the five airs, the mind, intellect, the ten senses and made up of five subtle elements is also meant for enjoyment (as in dreams).

வாயுக்க ளைந்து மனம்புத்தி யீரைந்தா
யேயுங் கருவிக ளேய்ந்தநுண்—காயங்
கலவாத நுண்பூத காரியமாம் போகத்
துலவாத சாதனமா மோர்

வாயுக்கள் ஐந்து மனம் புத்தி ஈர் ஐந்தாய்
ஏயும் கருவிகள் ஏய்ந்த நுண்—காயம்
கலவாத நுண் பூத காரியமாம் போகத்து
உலவாத சாதனமாம் ஓர்

14. अनाद्यविद्याऽनिर्वाच्या कारणोपाधिरुच्यते ।
उपाधित्रितयादन्यमात्मानमवधारयेत् ॥

अनादि अविद्या अनिर्वाच्या कारण उपाधिः उच्यते ।
उपाधि त्रितयात् अन्यं आत्मानं अवधारयेत् ॥

anādyavidyā'nirvāchyā kāranopādhiruchyate।
upādhitritayādanyamātmānamavadharayet॥

Inexpressible and beginningless ignorance is said to be the causal body (as in deep sleep). Know the Self to be other than these three *upādhis*.

ஆதியற் றிற்றென் றறையொணு வஞ்ஞான
மோதுவ ராதி யுபாதியா—யோது
முபாதிக ளாமூன் றுடல்களின் வேரு
யுபாதியி லான்மாவை யோர்

ஆதி அற்று இது என்று அறையொணு அஞ்ஞானம்
ஓதுவர் ஆதி உபாதியாய்—ஓதும்
உபாதிகளாம் மூன்று உடல்களின் வேருய்
உபாதியில் ஆன்மாவை ஓர்

15. पञ्चकोशादियोगेन तत्तन्मय इव स्थितः ।
शुद्धात्मा नीलवस्त्रादियोगेन स्फटिको यथा ।।

पञ्चकोश आदि योगेन तत् तन्मय इव स्थितः ।
शुद्ध आत्मा नील वस्त्रादि योगेन स्फटिकः यथा ।।

panchakosādiyogena tattanmaya ivasthitah।
suddhātmā neelavastrādiyogena sphatiko yatha॥

Just as a clear crystal (itself colourless) appears red, blue, yellow, etc., according to the back ground, so also the Self, pure and untainted, seems to be identical with the body, the senses, the mind, intellect or blissful ignorance (*pancha kosas*) when in contact with them.

கோசங்க ளைந்துமுதற் கூட்டுறவா லான்மாவு
மாசிலதே யாயினுமவ் வம்மயநே—ரேசருவு
நீலபடா திக்கலப்பா னிர்மல மாம்படிகம்
போலவே யொட்டாப் பொருள்

கோசங்கள் ஐந்து முதல் கூட்டுறவால் ஆன்மாவும்
மாசு இலதே ஆயினும் அவ்வம்மயம்—நேரே சருவும்
நீல படாதி கலப்பால் நிர்மலமாம் ஸ்படிகம்
போலவே ஒட்டாப் பொருள்

16. वपुस्तुषादिभिः कोशैर्युक्तं युक्त्यवधाततः ।
आत्मानमन्तरं शुद्धं विविच्यात्तण्डुलं यथा ॥

वपुः तुषा आदिभिः कोशैः युक्तं युक्ति अव धाततः ।
आत्मानं अन्तरं शुद्धं विविच्यात् तण्डुलं यथा ॥

vapustushādibhih kosairyuktam yuktyavadhātatah।
ātmānamantaram suddam vivichyāttandulam yathā॥

Just as husking the paddy exposes the grain within (rice), so also should one judiciously separate the pure *ātman* from the sheaths covering it.

உடற்பஞ்ச கோச வுமியாதி யோடுட்
சுடர்பரி சுத்தவான் மாவைத்—திடமான
வுத்தியினூற் குத்தி யொழித்தவற் றையரிசி
யொத்தறிய வேண்டு முணர்

உடல் பஞ்ச கோசம் உமி ஆதியோடு உள்
சுடர் பரிசுத்த ஆன்மாவை—திடமான
உத்தியினுல் குத்தி ஒழித்து அவற்றை அரிசி
ஒத்தறிய வேண்டும் உணர்

17. सदासर्वगतोऽप्यात्मा न सर्वत्रावभासते ।
बुद्धावेवावभासेत स्वच्छेषु प्रतिबिंबवत् ॥

सदा सर्वगतः अपि आत्मा न सर्वत्र अवभासते ।
बुद्धौ एव अवभासेत स्वच्छेषु प्रतिबिंबवत् ॥

sadāsarvagato'pyātmā na sarvatrāvabhāsate।
buddhāvevāvabhāseta svachcheshu pratibimbavat॥

Though always and everywhere present, the Self does not shineforth in all places. Just as light is reflected only in a transparent medium, so also the Self is clearly seen in the intellect only.

எங்குமே யென்று மிருப்பினு மான்மாவு
மெங்குமே யான்மா விலகலிலே—துங்கமாம்
புத்தியி லேயே பொலியுநிழல் சொச்சமாம்
வத்துவிற் ரேன்றும் வகை

எங்குமே என்றும் இருப்பினும் ஆன்மாவும்
எங்குமே ஆன்மா இலகல் இலே—துங்கமாம்
புத்தியிலேயே பொலியும் நிழல் சொச்சமாம்
வஸ்துவில் தோன்றும் வகை

18. देहेन्द्रियमनोबुद्धि प्रकृतिभ्यो विलक्षणम् ।
तद्वृत्तिसाक्षिणं विद्यादात्मानं राजवत्सदा ॥

देह इन्द्रिय मनो बुद्धिः प्रकृतिभ्यः विलक्षणम् ।
तत् वृत्ति साक्षिणं विद्यात् आत्मानं राजवत् सदा ॥

dehendriyamanobuddhi prakritibhyo vilakshanam।
tadvruttisākshinam vidyādātmānam rājavatsadā॥

The Self is realized in the intellect as the witness of the activities of, and yet separate from the body, the senses, the mind, intellect, and gross nature (*prakriti*) as is a king in relation to its subjects.

உடல்கருவி யுள்ள மொடுபுத்தி மாயை
விடவே றவற்றின் விருத்தி—யுடனே
யெவைக்குமே சாட்சியா மென்றுமான் மாவை
யவைக் கரசன் போல வறி

உடல் கருவி உள்ளமொடு புத்தி மாயை
விட வேறு அவற்றின் விருத்தியுடனே
எவைக்குமே சாட்சியாம் என்றும் ஆன்மாவை
அவைக்கு அரசன் போல அறி

19. व्यापृतेष्विन्द्रियेष्वात्मा व्यापारीवाविवेकिनाम् ।
दृश्यतेऽभ्रेषु धावत्सु धावन्निव यथा शशी ॥

व्यापृतेषु इन्द्रियेषु आत्मा व्यापारी इव अविवेकिनाम् ।
दृश्यते अभ्रेषु धावत्सु धावन् इव यथा शशी ॥

vyāpruteshvindriyeshvātmā vyāpāreevāvivekinām।
drusyate'breshu dhāvatsu dhāvanniva yathā sasee॥

Just as the moon seems to move when the clouds around her move, so also the Self seems to the undiscriminating to be active, when actually, the senses are active.

கருவி களின்ரெழில் கண்டவவி வேகி
கருத்தன்போன் ரூன்மாவைக் காண்பன்—றூரிதமா
யோடுமே கங்கண் டுணர்விலி சந்திரனே
யோடுகிரூ னென்பதை யொத்து

கருவிகளின் தொழில் கண்ட அவிவேகி
கர்த்தன் போன்று ஆன்மாவைக் காண்பன்—துரிதமாய்
ஓடும் மேகம் கண்டு உணர்விலி சந்திரனே
ஓடுகிரூன் என்பதை ஒத்து

20. आत्मचैतन्यमाश्रित्य देहेन्द्रियमनोधियः ।
स्वक्रियार्थेषु वर्तन्ते सूर्यलोकं यथा जनाः ॥

आत्म चैतन्यं आश्रित्य देह इन्द्रिय मनो धियः ।
स्वक्रियार्थेषु वर्तन्ते सूर्यलोकं यथा जनाः ॥

ātmachaitanyamāsritya dehendriyamanodhiyah।
svakriyārtheshu vartante suryalokam yatha janāh॥

Just as men do their duties in the light of the Sun (but the Sun does not participate in them), so also the body, senses etc., function in the light of the Self without its participating in them.

ஞானவொளி யான்மாவை நண்ணி யுடல்பொறிகண்
மானதம் புத்தியிவை மன்னுதமக்—கானதொழி
லாற்றிடுமா தித்த னவிரொளியான் மக்கடொழி
லாற்றுவது போலு மறி

ஞான ஒளி ஆன்மாவை நண்ணி உடல் பொறிகள்
மானதம் புத்தி இவை மன்னு தமக்கான—தொழில்
ஆற்றிடும் ஆதித்தன் அவிர் ஒளியால் மக்கள் தொழில்
ஆற்றுவது போலும் அறி

21. देहेन्द्रियगुणान्कर्माण्यमले सच्चिदात्मनि ।
अध्यस्यन्त्यविवेकेन गगने नीलतादिवत् ॥

देह इन्द्रिय गुणान् कर्माणि अमले सच्चित् आत्मनि ।
अध्यस्यन्ति अविवेकेन गगने नीलता आदिवत् ॥

dehendriyagunānkarmānyamale sachchidātmani।
adhyasyantyavivekena gagane neelatādivat॥

The characteristics (birth, death, etc.) of the body and the senses are superimposed on the Being-Consciousness-Bliss as is the blue in the sky by those who do not discriminate.

தேகம் பொறிக டிகழ்குணங் கள்வினைக
ளாகுமிவை தூயசச்சி தான்மாவில்—மோகத்தாற்
கற்பிப்பர் சுத்த ககனத்தி னீலமுதற்
கற்பித்தல் போலக் கருது

தேகம் பொறிகள் திகழ் குணங்கள் வினைகள்
ஆகும் இவை தூய சச்சிதான்மாவில்—மோகத்தால்
கற்பிப்பர் சுத்த ககனத்தில் நீலம் முதல்
கற்பித்தல் போலக் கருது

22. अज्ञानान्मानसोपाधेः कर्तृत्वादीनि चात्मनि ।
कल्प्यन्तेऽम्बुगते चन्द्रे चलनादि यथाम्भसः ॥

अज्ञानात् मानस उपाधेः कर्तृत्वादीनि च आत्मनि ।
कल्प्यन्ते अम्बुगते चन्द्रे चलनादि यथा अम्भसः ॥

dehendriyagunānkarmānyamale sachchidātmani।
adhyasyantyavivekena gagane neelatādivat॥

So also the characteristics of the mind, such as agency, etc., are by ignorance superimposed on the *ātman*, as are the movements of water on the moon reflected in it.

மனமா முபாதி மருவுகர்த் தத்வ
வினமாய வற்றையறி வின்மை—யெனுமயலா
லான்மாவிற் கற்பிப்ப ரப்பலீவை நீர் தோன்றும்
வான் மதியிற் கற்பிக்கு மாறு

மனமாம் உபாதி மருவு கர்த்தத்வ
இனமாயவற்றை அறிவின்மை—எனும் மயலால்
ஆன்மாவில் கற்பிப்பர் அப்பு அலைவை நீர்தோன்றும்
வான் மதியில் கற்பிக்குமாறு

23. रागेच्छासुखदुःखादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्तते ।
सुषुप्तौ नास्ति तन्नाशे तस्माद्बुद्धेस्तु नात्मनः ॥

राग इच्छा सुखदुःखादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्तते ।
सुषुप्तौ नास्ति तत् नाशे तस्मात् बुद्धेः तु न आत्मनः ॥

rāgechchāsukhadukhādi buddhau satyām pravartate।
sushuptau nāsti tannāse tasmādbuddhestu nātmanah॥

Only when the intellect is manifested, likes and dislikes, pleasure and pain are felt. In deep sleep, the intellect remaining latent, they are not felt. Therefore, they are of the intellect and not of the *ātman* (the Self). Here is the real nature of the *ātman*.

விருப்பாசை துன்பின்பு மேலுமிவை போல்வ
விருப்பவாம் புத்தி யிருப்பா—லிருப்பில்லாத்
தூக்கத்தி லின்றதனுற் சொந்தமவை புந்திக்கே
யோர்க்குகவான் மாவிற்கா மோ

விருப்பு ஆசை துன்பு இன்பு மேலும் இவை போல்வ
இருப்பவாம் புத்தி இருப்பால்—இருப்பில்லா
தூக்கத்தில் இன்று அதனுல் சொந்தம் அவை புந்திக்கே
ஓர்க்குக ஆன்மாவிற்கு ஆமோ!

24. प्रकाशोऽर्कस्य तोयस्य शैत्यमग्नेर्यथोष्णता ।
स्वभावः सच्चिदानन्द नित्यनिर्मलतात्मनः ॥

प्रकाशः अर्कस्य तोयस्य शैत्यम् अग्नेः यथा उष्णता ।
स्वभावः सत् चित् आनन्द नित्य निर्मलता आत्मनः ॥

prakāso'rkasya toyasya saityamagneryathoshnatā।
svabhāvah sachchidānanda nityanirmalatātmanah॥

As light is the very Sun, coldness the water, heat the fire, so also the eternal, pure Being-Consciousness-Bliss is the very Self.

அருக்கன் றனக்கொளி யப்புக்குத் தட்ப
மெரிக்குட் டணமு மியல்பா—யிருக்கையெனச்
சத்துச்சித் தானந்தஞ் சார்நித்தஞ் சுத்தமியல்
பொத்ததான் மாவுக்கென் றோர்

அருக்கன் தனக்கு ஒளி அப்புக்குத் தட்பம்
எரிக்கும் உஷ்ணமும் இயல்பாய்—இருக்கை என
சத்து சித்து ஆனந்தம் சார் நித்தம் சுத்தம் இயல்பு
ஒத்தது ஆன்மாவுக்கு என்று ஓர்

25. आत्मनः सच्चिदंशश्च बुद्धेर्वृत्तिरिति द्वयम् ।
संयोज्य चाविवेकेन जानामीति प्रवर्तते ॥

आत्मनः सत् चित् अंशः च बुद्धेः वृत्तिः इति द्वयम् ।
संयोज्य च अविवेकेन जानामि इति प्रवर्तते ॥

ātmanah sachchidamsascha buddhevruttiriti dvayam।
samyojya chāvivekena jānāmeeti pravartate॥

Being-Consciousness is of the Self; the 'I' mode or modification is of the intellect; these are distinctly two. However, owing to ignorance, the individual mixes them together and thinks 'I know' and acts accordingly.

சத்துச்சித் தென்னத் தகுமான்ம வம்சமும்
புத்தி விருத்தி புகலொன்று—மொத்த
விரண்டோடு மூடத்தால் யானறிகின் றேனென்
றொருத்தன் றொழிற்படுவ னோர்

சத்து சித்து என்னத்தகும் ஆன்ம அம்சமும்
புத்தி விருத்தி புகல் ஒன்றும்—ஒத்த
இரண்டோடு மூடத்தால் யான் அறிகின்றேன் என்று
ஒருத்தன் தொழில் படுவன் ஓர்

26. आत्मनो विक्रिया नास्ति बुद्धेर्बोधो न जात्वपि ।
जीवः सर्वमलं ज्ञात्वा कर्ता द्रष्टेति मुह्यति ॥

आत्मनः विक्रिया न अस्ति बुद्धेः बोधः न जातु अपि ।
जीवः सर्वं अलं ज्ञात्वा कर्ता द्रष्टा इति मुह्यति ॥

ātmāno vikriyā nāsti buddherbodho na jātvapi।
jeevah sarvamalam jnātvā kartā drashteti muhyati॥

Never is there any change (or action) in *ātman* nor knowledge in the intellect; only the *jiva* is deluded into thinking itself to be the knower, doer and seer.

என்றும் விகார மிலதான்மா புத்தியு
மென்றுமறி வின்றியதே யென்ருலு—மொன்றிய
சீவனே யெல்லாந் தெரிவான் செய் வான்காண்பான்
பாவத்தான் மாமோகி பார்

என்றும் விகாரம் இலது ஆன்மா புத்தியும்
என்றும் அறிவின்றியதே என்ருலும்—ஒன்றிய
சீவனே யெல்லாம் தெரிவான் செய்வான் காண்பான்
பாவத்தால் மாமோகி பார்

27. रज्जु सर्पवदात्मानं जीवं ज्ञात्वा भयं वहेत् ।
नाहं जीवः परात्मेति ज्ञातश्चेन्निर्भयो भवेत् ॥

रज्जु सर्पवत् आत्मानं जीवं ज्ञात्वा भयं वहेत् ।
न अहं जीवः परात्मा इति ज्ञातः चेत् निर्भयः भवेत् ॥

rajju sarpavadātmānam jeevam jnātvā bhayam vahet।
nāham jeevah parātmeti jnātaschennirbhayo bhavet॥

Like the snake in the rope, mistaking the *jiva* for the Self, one is subject to fear. If, on the other hand, one knows oneself not as a *jiva* but as the Supreme Self, one is altogether free from fear.

தன்னைத்தான் சீவனெனத் தாம்பிலே பாம்புபோ
லுன்னியே யச்ச முறுகின்றான்—றன்னைத்தான்
சீவனலன் யான்பரமான் மாவென்று தேர்ந்ததனு
லாவனஞ் சானு யவன்

தன்னை தான் சீவன் என தாம்பிலே பாம்புபோல்
உன்னியே அச்சம் உறுகின்றான்—தன்னை தான்
சீவன் அலன் யான் பரமான்மா என்று தேர்ந்ததனுல்
ஆவன் அஞ்சானுய் அவன்

28. आत्मावभासयत्येको बुद्ध्यादीनीन्द्रियाण्यपि ।
दीपो घटादिवत्स्वात्मा जडैस्तैर्नावभास्यते ॥

आत्मा अवभासयति एकः बुद्धि आदीनि इन्द्रियाणि अपि ।
दीपः घटादिवत् स्वात्मा जडैः तैः न अव भास्यते ॥

ātmāvabhāsayatyeko buddhyādeeneendriyānyapi।
deepo ghatādivatsvātmā jadaistairnāvabhāsyate॥

Only the Self illumines the senses, intellect, etc., as a lamp does objects such as pots. The Self is not illumined by them as they are inert.

ஒருபொருளா மான்மா வொளிர்க்கு மதிமுன்
கருவிகளீத் தீபங் கடாதி—பொருவ
வொளியி லவற்ரு லொருபோது மான்மா
வொளிர்க்கப் படாதென் றுணர்

ஒரு பொருளாம் ஆன்மா ஒளிர்க்கும் மதிமுன்
கருவிகளீ தீபம் கடாதி—பொருவ
ஒளியில் அவற்ரூல் ஒரு போதும் ஆன்மா
ஒளிர்க்கப்படாது என்று உணர்

29. स्वबोधेनान्यबोधेच्छा बोधरूपतयात्मनः ।
न दीपस्यान्यदीपेच्छा यथा स्वात्मप्रकाशने ॥

स्वबोधे न अन्यबोधेच्छा बोधरूपतया आत्मनः ।
न दीपस्य अन्य दीपेच्छा यथा स्वात्म प्रकाशने ॥

svabhodhenānyabhodhechchā bhodharoopatayātmanah।
na deepasyānyadeepechchā yatha svātmaprakāsane॥

To see a light, no other light is needed. So also, the Self being self-effulgent, needs no other means of knowledge. It shines of itself.

விளக்கி னுருவை விளக்கிட வேறு
விளக்கை விரும்பா விதம்போல்—விளங்கு
மறிவுருவா மான்மா வறிந்திடத் தன்னைப்
பிறிதறிவு வேண்டப் பெருது

விளக்கின் உருவை விளக்கிட வேறு
விளக்கை விரும்பாவிதம் போல்—விளங்கும்
அறிவுருவாம் ஆன்மா அறிந்திட தன்னை
பிறிதறிவு வேண்டப் பெருது

30. निषिध्यनिखिलोपाधीन् नेति नेतीति वाक्यतः ।
विद्यादैक्यं महावाक्यैः जीवात्मपरमात्मनोः ॥

निषिध्य निखिल उपाधीन् न इति न इति इति वाक्यतः ।
विद्यात् ऐक्यं महावाक्यैः जीवात्म परमात्मनोः ॥

nishidhyanikhilopādheen neti neteeti vākyatah।
vidyādaikyam mahāvākyaih jeevātmaparamātmanoh॥

On the strength of the Vedic teaching, 'Not this, not this', eliminate all the adjuncts (*upādhis*) and with the help of the *mahāvākyas*, realize the identity of the *jivātman* (individual self) with the *paramātman* (the Supreme Self).

நேதிநேதி வாக்கிஞ னீக்கி யுபாதி யெலா
மீதியாஞ் சீவான்மா மீதிலா—வாதியா
மப்பரமான் மாக்களி னைக்கியமா வாக்கியங்கள்
செப்புவ தோர்ந்து தெளி

நேதி நேதி வாக்கிஞல் நீக்கி உபாதி எலாம்
மீதியாம் சீவான்மா மீதிலா—ஆதியாம்
அப்பரமான்மாக்களின் ஐக்கிய மாவாக்கியங்கள்
செப்புவது ஓர்ந்து தெளி

31. आविद्यकं शरीरादि दृश्यं बुद्बुदवत्क्षरं ।
एतद्विलक्षणं विद्यादहं ब्रह्मेति निर्मलम् ॥

आविद्यकं शरीरादि दृश्यं बुद्बुदवत् क्षरं ।
एतत् विलक्षणं विद्यात् अहं ब्रह्म इति निर्मलम् ॥

āvidyakam sareerādi drusyam budbudavatksharam।
yetadvilakshanam vidyādaham brahmeti nirmalam॥

The whole objective world such as the body, is born of ignorance and transient like a bubble on water. Know the Self to be distinct from it and identical with *Brahman* (the Supreme).

அவித்தையா லானவை யாகமுதற் காணு
மிவைகுமிழி போலவழி வெய்து—மிவற்றி
னயலா மமல வகம்பிரம மாமென்
றயராம லென்று மறி

அவித்தையால் ஆனவை ஆக முதற்காணும்
இவை குமிழி போல அழிவு எய்தும்—இவற்றின்
அயலாம் அமல அகம் பிரம்மமாம் என்று
அயராமல் என்றும் அறி

32. देहान्यत्वान्न मे जन्म जराकार्श्यलयादयः ।
शब्दादिविषयैः सङ्गो निरिन्द्रियतया न च ॥

देहान्यत्वात् न मे जन्म जरा कार्श्य लय आदयः ।
शब्द आदि विषयैः सङ्गः निरिन्द्रियतया न च ॥

dehānyatvānna me janma jarākārsyalayādayah।
sabdādivishayaih sango nirindriyatayā na cha॥

Being distinct from the gross body, birth, death, old age, debility, etc., do not pertain to me. Not being the senses, I have no connection with the objects of the senses such as sound, etc.

உடலுக்கு வேறெனக் குண்டாதன் மூத்த
லொடுகுன்றல் சாவுமுத லொன்ரு—படர்ந்த
வொலிமுற் புலன்களோ டொன்றலெனக் கின்றே
யலன் பொறிகள் யானுதலால்

உடலுக்கு வேறு எனக்கு உண்டாதல் மூத்தல்
ஒடு குன்றல் சாவு முதல் ஒன்ரு—படர்ந்த
ஒலி முற்புலன்களோடு ஒன்றல் எனக்கு இன்றே
அலன் பொறிகள் யான் ஆதலால்

33. अमनस्त्वान्न मे दुःख रागद्वेष भयादयः ।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इत्यादि श्रुतिशासनात् ।।

अमनस्त्वात् न मे दुःख राग द्वेष भयादयः ।
अप्राणः हि अमनाः शुभ्र इत्यादि श्रुति शासनात् ।।

amanastvānna me dukha rāgadvesha bhayādayah।
aprano hyamanāh shubhra ityādi srutisāsanāt॥

The *srutis* declare: 'I am not the vital air (*prāna*)—not the mind, (but) (Pure being)'. Not being the mind I am free from likes and dislikes, fear, etc.

மனமலனு ஞதலான் மன்னுதுய ராசை
சினமச்ச மாதியெனைச் சேரா—வினமாக
வப்பிரா ணன்மனமில் லான்சுத்த னென்றுமறை
செப்புகின்ற தன்ரே தெளி

மனம் அலன் நான் ஆதலால் மன்னு துயர் ஆசை
சினம் அச்சம் ஆதி எனைச் சேரா—இனமாக
அப்பிராணன் மனம் இல்லான் சுத்தன் என்று மறை
செப்புகின்றது அன்ரே தெளி

34. निर्गुणो निष्क्रियो नित्यो निर्विकल्पो निरञ्जनः ।
निर्विकारो निराकारो नित्यमुक्तोऽस्मि निर्मलः ॥

निर्गुणः निष्क्रियः नित्यः निर्विकल्पः निरञ्जनः ।
निर्विकारः निराकारः नित्यमुक्तः अस्मि निर्मलः ॥

nirguno nishkriyo nityo nirvikalpo niranjanah।
nirvikāro nirākāro nityamukto'smi nirmalah॥

'I am free from qualities and actionless, eternal, undifferentiated, untainted, unchanging, formless, ever-free and pure.'

நிர்க்குணனி ரஞ்சன னித்த னிராகார
னிர்விகா ரன்சுத்த னிட்கிரிய—னிர்விகற்ப
னித்தமுக் தன்முன் னிகழ்த்திடப் பட்டவை
யத்தனீயு நானென் றறி

நிர்க்குணன் நிரஞ்சனன் நித்யன் நிராகாரன்
நிர்விகாரன் சுத்தன் நிஷ்கிரியன்—நிர்விகற்பன்
நித்தமுக்தன் முன் நிகழ்த்திடப் பட்டவை
அத்தனீயும் நான் என்று அறி

35. अहमाकाशवत्सर्वं बहिरन्तर्गतोऽच्युतः ।
सदा सर्वसमः शुद्धो निःसङ्गो निर्मलोऽचलः ॥

अहं आकाशवत् सर्वं बहिः अन्तर्गतः अच्युतः ।
सदा सर्वसमः शुद्धः निःसङ्गः निर्मलः अचलः ॥

ahamākāsavatsarvam bahiratnargato'chyutah।
sadā sarvasamah suddho nihsango nirmalo'chalah॥

'Like ether, I am always pervading all, in and out, unswerving, ever equal in all, pure, untainted, clear and unshaken.'

ஆகாயம் போல வகிலத்தி னுள்வெளியான்
சாகாதான் சர்வ சமன்சித்தன்—றேகாதி
யாவற்றும் பற்றற்ரு னென்றுமம லன்சலியா
ஞவனு னென்றே யறி

ஆகாயம் போல அகிலத்தின் உள் வெளியான்
சாகாதான் சர்வ சமன் சித்தன்—தேகாதி
யாவற்றும் பற்று அற்ருன் என்றும் அமலன் சலியான்
ஆவன் நான் என்றே அறி

36. नित्यशुद्धविमुक्तैकमखण्डानन्दमद्वयम् ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं यत्परं ब्रह्माहमेव तत् ॥

नित्य शुद्ध विमुक्त एकं अखण्ड आनन्दं अद्वयम् ।
सत्यं ज्ञानं अनन्तं यत् परं ब्रह्म अहं एव तत् ॥

nityasuddhavimuktyaikamakhandānandamadvayam।
satyam jnānamanantam yatparam brahmāhameva tat॥

'That which remains eternal, pure, ever-free, all alone, unbroken bliss, non-dual, Being-Consciousness-Bliss, transcendent Brahman (the same) am 'I'.'

எது நித்தஞ் சுத்த மெதுமுக்த மேக
மெதகண்ட வின்பிரண் டில்ல—தெதுசத்துச்
சித்தனந்த மாகுந் திகழப் பரப்பிரம
வத்துயா னேயா மதி

எது நித்யம் சுத்தம் எது முக்தம் ஏகம்
எது அகண்ட இன்பு இரண்டு இல்லது—எது சத்து
சித்து அனந்தம் ஆகும் திகழ் அப்பரப்பிரம்ம
வஸ்து யானேயா மதி

37. एवं निरन्तराभ्यस्ता ब्रह्मैवास्मीति वासना ।
हरत्यविद्याविक्षेपान् रोगानिव रसायनम् ॥

एवं निरन्तर अभ्यस्ता ब्रह्म एव अस्मि इति वासना ।
हरति अविद्या विक्षेपान् रोगान् इव रसायनम् ॥

evam nirantarābhyastā brahmaivāsmeeti vāsanā।
haratyavidyāvikshepān rogāniva rasāyanam॥

Long, constant practice of 'I am Brahman' only destroys all *vāsanas* (latent tendencies), born of ignorance as an efficacious remedy (*rasāyana*) eradicates a disease.

நிரந்தரமிவ் வாறு நிகழ்த்தப் படுமப்
பிரமமே யாஞவ னென்னு—முறுதி
யழிக்குமறி யாமை யலவுகளை நோய்க
ளொழிக்குமிர சாயன மொத்து

நிரந்தரம் இவ்வாறு நிகழ்த்தப்படும்
அப்பிரமமே யான் ஆவன் என்னும்—உறுதி
அழிக்கும் அறியாமை அலவுகளை நோய்கள்
ஒழிக்கும் இரசாயனம் ஒத்து

38. विविक्तदेश आसीनो विरागो विजितेन्द्रियः ।
भावयेदेकमात्मानं तमनन्तमनन्यधीः ॥

विविक्तदेश आसीनः विरागः विजित इन्द्रियः ।
भावयेत् एकं आत्मानं तं अनन्तं अनन्यधीः ॥

viviktadesa āseeno virāgo vijitendriyah।
bhavayedekamātmānam tamanantamananyadheeh॥

Be dispassionate, keep the senses under control; and let the mind not wander; sit in a solitary place and meditate on the Self as infinite and one alone.

ஏகாந்த தேசத் திருந்தாசை யின்றிவெளி
போகாது வென்று பொறிகளை—யேகமா
யந்தமி லான்மாவை யன்னியமில் புந்தியனுய்ச்
சிந்திக்க வேண்டுந் தெரி

ஏகாந்த தேசத்து இருந்து ஆசையின்றி வெளி
போகாது வென்று பொறிகளை—ஏகமாய்
அந்தம் இல் ஆன்மாவை அன்னியம் இல் புந்தியனுய்
சிந்திக்க வேண்டும் தெரி

39. आत्मन्येवाखिलं दृश्यं प्रविलाप्य धिया सुधीः ।
भावयेदेकमात्मानं निर्मलाकाशवत्सदा ॥

आत्मनि एव अखिलं दृश्यं प्रविलाप्य धिया सुधीः ।
भावयेत् एकं आत्मानं निर्मल आकाशवत् सदा ॥

ātmanyevākhilam drusyam pravilāpya dhiyā sudheeh।
bhāvayedekamātmānam nirmalākāsavatsada॥

Keep the mind pure; with keen intellect, resolve all that is objective into the Self and always meditate on the Self as clear and single like ether.

புத்திமான் காணும் பொருளெவையு மான்மாவிற்
புத்தியா லொன்றல் புரிவித்தே—சுத்தமாம்
விண்ணென வொன்றுய் விளங்கிடு மான்மாவை
யெண்ணுக வெப்போது மே

புத்திமான் காணும் பொருள் எவையும் ஆன்மாவில்
புத்தியால் ஒன்றல் புரிவித்தே—சுத்தமாம்
விண்ணென ஒன்றுய் விளங்கிடும் ஆன்மாவை
எண்ணுக எப்போதுமே

40. रूपवर्णादिकं सर्वं विहाय परमार्थवित् ।
परिपूर्णचिदानन्दस्वरूपेणावतिष्ठते ॥

रूपवर्णादिकं सर्वं विहाय परमार्थवित् ।
परिपूर्ण चिदानन्द स्वरूपेण अवतिष्ठते ॥

roopavarnādikam sarvam vihāya paramārthavit।
paripoornachidānandasvaroopenāvatishthate॥

Having discarded all names and forms, you are now the knower of the Supreme Being and will remain as perfect Consciousness-Bliss.

உள்ள துணர்ந்தோ னுருவம் வருணமுத
லுள்ள மயல்க ளொருங்கொழித்—துள்ளந்
திகழ்பரி பூன்ற சிதானந்தந் தாணுத்
திகழ்ந்திடுவ ணளுந் தெளி

உள்ளது உணர்ந்தோன் உருவம் வருணமுதல்
உள்ள மயல்கள் ஒருங்கு ஒழித்து—உள்ளம்
திகழ் பரிபூன்ற சிதானந்தம் தாணுத்
திகழ்ந்திடுவன் நாளும் தெளி

41. ज्ञातृज्ञानज्ञेय भेदः परमात्मनि न विद्यते ।
चिदानन्दैकरूपत्वाद्दीप्यते स्वयमेव हि ॥

ज्ञातृ ज्ञान ज्ञेय भेदः परं आत्मनि न विद्यते ।
चिदानन्द एक रूपत्वात् दीप्यते स्वयं एव हि ॥

jnātrujnānajneya bhedah paramātmani na vidyate।
chidānandaikaroopatvāddeepyate svayameva hi॥

Being the same as Consciousness-Bliss, there is no longer any differentiation such as the knower and the known; and the Self shinesforth as Itself.

அறிவா னறிவோ டறிபடுவ பேத
முறுபரமான் மாவி லுருதே—யறிவின்
புருவாயொன் ருயஂ துறுவத ஞற்றன்
னுருவாலே தாஞெளிரு மோர்

அறிவான் அறிவோடு அறிபடுவ பேதம்
உறு பரமான்மாவில் உருதே—அறிவு
இன்புருவாய் ஒன்ருய் அஂது உய்வதனுல் தன்
உருவாலே தான் ஞளிரும் ஞர்

42. एवमात्मारणौ ध्यानमथने सततं कृते ।
उदिताऽवगतिज्वाला सर्वाज्ञानेन्धनं दहेत् ॥

एवं आत्मा अरणौ ध्यान मथने सततं कृते ।
उदिता अवगति ज्वाला सर्व अज्ञान इन्धनं दहेत् ॥

evamātmāranau dhyānamathane satatam krite।
uditā'vagatijvālā sarvājnānendhanam dahet॥

If in this manner by process of constant meditation, the two pieces of wood, namely the Self and the ego are rubbed together, the flames from the fire of knowledge burn away the whole range of ignorance.

ஆன்மா வெனுமவ் வரணியி லிவ்வித
மான்மத் தியான வகமதனந்—தான்முயன்று
சந்ததஞ் செய்தலாற் சார்ஞானத் தீமடமை
யிந்தனமெல் லாமெரிக்கு மே

ஆன்மா எனும் அவ்வரணியில் இவ்விதம்
ஆன்மத் தியான அக மதனம்—தான் முயன்று
சந்ததம் செய்தலால் சார் ஞானத்தீ மடமை
இந்தனம் எல்லாம் எரிக்குமே

43. अरुणेनेव बोधेन पूर्वं सन्तमसे हते ।
तत आविर्भवेदात्मा स्वयमेवांशुमानिव ॥

अरुणेन इव बोधेन पूर्वं सन्तमसे हते ।
तत आविर्भवेत् आत्मा स्वयं एव अंशुमान् इव ॥

aruneneva bodhena poorvam santamase hrite।
tata āvirbhavedātmā svayamevāmsumāniva॥

On knowledge destroying ignorance in this way, like the light of the dawn scattering the darkness of night, the Self will rise like the Sun in all its glory.

அருணனு லேயல் லகலுதல் போன்முன்
மருவறி வாலம் மடமை—யிரியவே
பொங்குமான் மாபரி பூரண மாகவே
பொங்குமா தித்தனைப் போல்

அருணனுலே அல் அகலுதல் போல் முன்
மருவு அறிவால் அம்மடமை—இரியவே
பொங்கும் ஆன்மா பரிபூரணமாகவே
பொங்கும் ஆதித்தனைப்போல்

44. आत्मा तु सततं प्राप्तोऽप्यप्राप्तवदविद्यया ।
तन्नाशे प्राप्तवद्भाति स्वकण्ठाभरणं यथा ॥

आत्मा तु सततं प्राप्तः अपि अप्राप्तवत् अविद्यया ।
तत् नाशे प्राप्तवत् भाति स्वकण्ठा आभरणं यथा ॥

ātmā tu satatam prāpto'pyaprāptavadavidyayā।
tannāse prāptavadbhāti svakanthābharanam yathā॥

True—The Self is always here and now; yet it is not apparent, owing to ignorance. On ignorance being destroyed the Self seems as if it were gained, like the necklace on one's own neck.

ஆன்மாவெப் போது மடைந்துளதே யாஞலுந்
தான்மடமை யாலடையா தாயமரு—மான்மடிய
வெய்தப்பெற் ருற்போ லிலகுந்தன் கண்டவணி
யெய்தப்பெற் ருற்போல வே

ஆன்மா எப்போதும் அடைந்து உளதே ஆஞலும்
தான் மடமையால் அடையாதாய் அமரும்—மால்மடிய
எய்தப்பெற்ருர் போல் இலகும் தன் கண்ட அணி
எய்தப்பெற்ருர் போலவே

45. स्थाणौ पुरुषवद्भ्रान्त्या कृता ब्रह्मणि जीवता ।
जीवस्य तात्त्विके रूपे तस्मिन् दृष्टे निवर्तते ॥

स्थाणौ पुरुषवत् भ्रान्त्या कृता ब्रह्मणि जीवता ।
जीवस्य तात्त्विके रूपे तस्मिन् दृष्टे निवर्तते ॥

sthānau purushavadbhrāntyā kritā brahmani jeevatā।
jeevasya tāttvike roope tasmin drishte nivartate॥

Just as in darkness a post is mistaken for a thief, so is *Brahman*, in ignorance mistaken for a *jiva*. If, however, the true nature of a *jiva* is seen, delusion vanishes.

பிரமத்திற் சீவன் பிராந்தியாற் கட்டை
புருடன்போற் கற்பிதன் பொய்யா—முருவத்தின்
றத்துவம் யாதென்று தானுணரி னவ்வுருவம்
வத்துவா காது மதி

பிரம்மத்தில் சீவன் பிராந்தியால் கட்டை
புருஷன் போல் கற்பிதன் பொய்யாம்—உருவத்தின்
தத்துவம் யாது என்று தான் உணரின் அவ்வுருவம்
வஸ்து ஆகாது மதி

46. तत्त्वस्वरूपानुभवादुत्पन्नं ज्ञानमञ्जसा ।
अहं ममेति चाज्ञानं बाधते दिग्भ्रमादिवत् ।।

तत्त्व स्वरूप अनुभवात् उत्पन्नं ज्ञानं अञ्जसा ।
अहं मम इति च अज्ञानं बाधते दिग्भ्रमादिवत् ।।

tattvasvaroopānubhavādutpannam jnānamanjasā।
haham mameti chājnānam bādhate digbrahmādivat॥

Knowledge arising on the experience of reality immediately destroys the ignorant perception of 'I' and 'mine', which resemble the delusion of direction in darkness.

தத்துவசொ ரூபானு பூதியாய் ருனுதி
யுத்தம ஞான முடனேயம்—மித்தையா
நானென தஞ்ஞான நசிப்பிக்குந் திக்பிரமை
பானுவுத யத்தெனவே பார்

தத்துவ சொரூப அனுபூதியால் தான் உதி
உத்தம ஞானம் உடனே—அம்மித்தையாம்
நான் எனது அஞ்ஞான நசிப்பிக்கும் திக்பிரமை
பானு உதயத்து எனவே பார்

47. सम्यग्विज्ञानवान् योगी स्वात्मन्येवाखिलं स्थितम् ।
एकं च सर्वमात्मानमीक्षते ज्ञानचक्षुषा ॥

सम्यक् विज्ञानवान् योगी स्वात्मनि एव अखिलं स्थितम् ।
एकं च सर्वं आत्मानं ईक्षते ज्ञान चक्षुषा ॥

samyagvijnānavān yogee svātmanyevākhilam sthitam।
ekam cha sarvamātmānameekshate jnānachakshushā॥

A *jnāni* who is a perfectly self-realised yogi, sees by the eye of wisdom all objective phenomena to be in and of the Self and thus the Self to be the sole being.

நன்று தீனயறிவிஞ் ஞானியாம் யோகியு
மொன்று மெலாந் தன்னி லுறுவதை—யொன்ருன
தானெல்லா மாயுளதைத் தன்ஞானக் கண்ணிஞற்
ருன்காண்ப னென்றே தரி

நன்று தீன அறி விஞ்ஞானியாம் யோகியும்
ஒன்றும் எலாம் தன்னில் உறுவதை—ஒன்ருன
தான் எல்லாமாய் உள்ளதை தன் ஞானக்கண்ணிஞல்
தான் காண்பன் என்றே தரி

48. आत्मैवेदं जगत्सर्वमात्मनोऽन्यन्न किञ्चन ।
मृदो यद्वत् घटादीनि स्वात्मानं सर्वमीक्षते ॥

आत्मा एव इदं जगत् सर्वम् आत्मनः अन्यत् न किञ्चन ।
मृदः यद्वत् घटादीनि स्व आत्मानं सर्वं ईक्षते ॥

ātmaivedam jagatsarvamātmano'nyanna kinchana।
mrido yadvat ghatādeeni svātmānam sarvameekshate॥

Just as clay is the only material from which different utensils are formed (such as pots, jars, etc.), so he sees that the Self, too, is the whole universe and there is nothing but the Self.

ஆன்மாவே யிவ்வுலகெல் லாமாகு மற்பமு
மான்மாவுக் கன்னிய மாயில்லை—யான்மாவாய்க்
காண்பனெல் லாமுங் கடாதிகள்மண் ணின்வேறுய்க்
காண்பது முண்டோ கழறு

ஆன்மாவே இவ்வுலகு எல்லாம் ஆகும் அற்பமும்
ஆன்மாவுக்கு அன்னியமாய் இல்லை—ஆன்மாவாய்
காண்பன் எல்லாமும் கடாதிகள் மண்ணின் வேறுய்
காண்பதும் உண்டோ கழறு

49. जीवन्मुक्तस्तु तद्विद्वान् पूर्वोपाधिगुणांस्त्यजेत् ।
स सच्चिदादि धर्मत्वाद्भेजे भ्रमरकीटवत् ॥

जीवन्मुक्तः तु तत् विद्वान् पूर्व उपाधि गुणान् त्यजेत् ।
सः सत् चित् आदि धर्मत्वात् भेजे भ्रमरकीटवत् ॥

jeevanmuktastu tadvidvān poorvopādhigunāmstyajet।
sa sachchidādi dharmatvādbheje bhramarakeetavat॥

In order to be liberated while yet alive, the sage should completely eschew the adjuncts (*upādhis*), and thus gain the real nature of Being-Consciousness-Bliss, like the maggot that turns into a wasp.

சீவன்முக் தன்வித்வான் றேருவதன் முன்றன்னே
மேவு முபாதிகுணம் விட்டுடனே—மேவுவான்
றன்னுருசச் சித்தின்பைத் தான்கீடம் வண்டினுருத்
தன்னேயுறல் போலத் தரி

சீவன் முக்தன் வித்வான் தேரு அதன் முன் தன்னே
மேவும் உபாதி குணம் விட்டு உடனே—மேவுவான்
தன் உரு சச்சித்தின்பை தான் கீடம் வண்டின் உரு
தன்னே உறல் போலத் தரி

50. तीर्त्वा मोहार्णवं हत्वा रागद्वेषादिराक्षसान् ।
योगी शान्तिसमायुक्त आत्मारामोविराजते ॥

तीर्त्वा मोह अर्णवं हत्वा राग द्वेष आदि राक्षसान् ।
योगी शान्ति समायुक्तः आत्मारामः विराजते ॥

teertvā mohārnavam hatvā rāgadveshādirākshasān।
yogee sāntisamāyukta ātmārāmovirājate॥

Having crossed the ocean of illusion and having killed the demons of likes and dislikes, the *yogi*, now united to *sānti* (peace), finds delight in the Self and so remains in his own glory.

மோகக் கடல்கடந்து மூளாசை கோபமுத
லாகு மரக்க ரறக்கொன்று—யோகி
யமைதி யொடுகூடி யான்மாவி னின்பத்
தமைந் தொளிர்வ னென்றே யறி

மோகக் கடல் கடந்து மூள் ஆசை கோபம் முதல்
ஆகும் அரக்கர் அறக் கொன்று—யோகி
அமைதியொடு கூடி ஆன்மாவின் இன்பத்து
அமைந்து ஒளிர்வன் என்றே அறி

51. बाह्यानित्यसुखासक्तिं हित्वाऽऽत्मसुखनिर्वृतः ।
घटस्थदीपवच्छश्वदन्तरेव प्रकाशते ॥

बाह्य अनित्य सुखासक्तिं हित्वा आत्मसुख निर्वृतः ।
घटस्थ दीपवत् च स्वदन्तर एव प्रकाशते ॥

bāhyānityasukhāsaktim hitvā"tmasukhanivrutah।
ghatasthadeepavachchasvadantareva prakāsate॥

The *jivanmukta*, freed from all desire for transient, external pleasures, delights in his own Self and remains clear and steady like lamp in a pot.

அநித்த வெளி யின்பிச்சை யற்றஞ ஞான்மா
தனின்பிற் றிருத்தி தகீனயுற்—றனிசமுந்
தன்ஞெளி யாற்குடந் தன்னுள் விளக்கெனத்
தன்னுளே தாஞெளிர்வன் ருன்

அநித்ய வெளி இன்பு இச்சை அற்றஞய் ஆன்மா
தன் இன்பில் திருப்தி தகீன உற்று—அனிசமும்
தன் ஒளியால் குடம் தன்னுள் விளக்கு என
தன் உள்ளே தான் ஒளிர்வன் தான்

52. उपाधिस्थोऽपि तद्धर्मैरलिप्तो व्योमवन्मुनिः ।
सर्वविन्मूढवत्तिष्ठेदसक्तो वायुवच्चरेत् ॥

उपाधिस्थः अपि तत् धर्मैः अलिप्तः व्योमवत् मुनिः ।
सर्ववित् मूढवत् तिष्ठेत् असक्तः वायुवत् चरेत् ॥

upādhistho'pi taddharmairalipto vyomavanmunih।
sarvavinmoodhavattishthedasakto vāyuvachcharet॥

Like the *ākāsa* (ether) which remains untainted by the objects contained therein, the *muni* (sage) remains untainted by the adjuncts (*upādhis*) covering him. Being the all-knower he remains like one that knows not, and moves about like the air uncontaminated by the objects it touches.

உபாதியுற் ருனேனு மொட்டாவிண் போலவ்
வுபாதிதரு மங்களோ டொட்டா—னுபாதியிலான்
முற்றறிவ னேனுமுனி மூடனென வாயுபோற்
பற்றற்றுச் சஞ்சரிப்பான்

உபாதி உற்ருன் ஏனும் ஒட்டா விண் போல
அவ்வுபாதி தருமங்களோடு ஒட்டான்—உபாதியிலான்
முற்றறிவன் ஏனும் முனி மூடன் என வாயு போல்
பற்றற்றுச் சஞ்சரிப்பான்

53. उपाधिविलयाद्विष्णौ निर्विशेषं विशेन्मुनिः ।
जले जलं वियद्व्योम्नि तेजस्तेजसि वा यथा ॥

उपाधि विलयात् विष्णौ निर्विशेषं विशेत् मुनिः ।
जले जलं वियत् व्योम्नि तेजः तेजसि वा यथा ॥

upādivilayādvishnau nirvisesham visenmunih।
jale jalam viyadvyomni tejastejasi vā yathā॥

On the dissolution of the adjuncts (the body, senses, etc.), the sage now freed from particularities merges in the all permeating Being (Vishnu), like water in water, ether in ether or fire in fire.

உபாதிநா சத்தா லுறுவான் முனிவ
னுபாதியில் விஷ்ணுவி னுள்ளே—யபேதமே
தோயத்திற் ரோயமுந் தூவிண்ணி லேவிண்ணுந்
தீயிற்றீ யும்போலத் தேர்

உபாதி நாசத்தால் உறுவான் முனிவன்
உபாதி இல் விஷ்ணுவின் உள்ளே—அபேதமே
தோயத்தில் தோயமும் தூவிண்ணிலே விண்ணும்
தீயில் தீயும் போலத் தேர்

54. यल्लाभान्नापरोलाभो यत्सुखान्नापरं सुखम् ।
यज्ज्ञानान्नापरं ज्ञानं तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

यत् लाभात् न अपरः लाभः यत् सुखात् न अपरं सुखम् ।
यत् ज्ञानात् न अपरं ज्ञानं तत् ब्रह्म इति अवधारयेत् ॥

yallābhānnāparolābho yatsukhānnāparam sukham।
yagjnānānnāparam jnānam tadbrahmetyavadhārayet॥

There is no gain over and above this gain, no pleasure over and above this bliss, no knowledge over and above this knowledge, know this to be *Brahman.*

எவ்வடை விற்பிறி தேதுமடை தற்கின்ரே
வெவ்வின்பி னிற்பிறி தின்பின்ரே—வெவ்வறிவு
தன்னிற் பிறிதறிவு தானின்ரு மோவது
தன்னைப் பிரமமெனச் சார்

எவ் அடைவில் பிறிது ஏதும் அடைதற்கு இன்ரே
எவ் இன்பினில் பிறிது இன்பு இன்ரே—எவ்வறிவு
தன்னில் பிறிது அறிவு தான் இன்ருமோ அது
தன்னைப் பிரம்மம் எனச் சார்

55. यद्दृष्ट्वा नापरं दृश्यं यद्भूत्वा न पुनर्भवः ।
यज्ज्ञात्वा नापरं ज्ञेयं तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

यत् दृष्ट्वा न अपरं दृश्यं यत् भूत्वा न पुनः भवः ।
यत् ज्ञात्वा न अपरं ज्ञेयं तत् ब्रह्म इति अवधारयेत् ॥

yaddrishtvā nāparam drisyam yadbhootvā na
punarbhavah ।
yagjnātvā nāparam jneyam tadbrahmetyavadhārayet ॥

That on seeing which nothing remains to see, on becoming which there is no more return to *samsāra*, on knowing which nothing remains to know, know that to be *Brahman*.

எது காணக் காண்டற் கெதுவுமே யின்றே
வெதுவான பின்சன்ம மின்றே—வெதுவறிந்த
பின்னறியத் தக்க பிறிதோர் பொருளின்றே
வன்னது தான்பிரம மாம்

எது காணக் காண்டற்கு எதுவுமே இன்றே
எது ஆனபின் சன்மம் இன்றே—எது அறிந்த
பின் அறியத்தக்க பிறிது ஓர் பொருள் இன்றே
அன்னது தான் பிரம்மமாம்

56. तिर्यगूर्ध्वमधः पूर्णं सच्चिदानन्दमद्वयम् ।
अनन्तं नित्यमेकं यत् तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

तिर्यक् ऊर्ध्वं अधः पूर्णं सच्चिदानन्दम् अद्वयम् ।
अनन्तं नित्यं एकं यत् तत् ब्रह्म इति अवधारयेत् ॥

tiryagoordhvamadhah poornam
sachchidānandamadvayam।
anantam nityamekam yat tadbrahmetyavadhārayet॥

What fills everything, above, below and around, itself Being-Consciousness-Bliss, non-dual, infinite, eternal, one only, know that to be *Brahman*.

எது குறுக்கு மேல்கீழா மெங்குநிறை வாகு
மெதுசச்சித் தின்பிரண் டில்ல—தெதனனந்தம்
நித்தமா யொன்றுய் நிகழ்வதெது வாகுமவ்
வத்து பிரம மதி

எது குறுக்கு மேல் கீழாம் எங்கும் நிறைவாகும்
எது சச்சித்து இன்பு இரண்டு இல்லது—எது அனந்தம்
நித்தமாய் ஒன்றுய் நிகழ்வது எது ஆகும் அவ்
வஸ்து பிரம்மம் மதி

57. अतद्व्यावृत्तिरूपेण वेदान्तैर्लक्ष्यतेऽव्ययम् ।
अखण्डानन्दमेकं यत् तत् ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

अतद्व्यावृत्तिरूपेण वेदान्तैः लक्ष्यते अव्ययम् ।
अखण्डानन्दम् एकं यत् तत् ब्रह्म इति अवधारयेत् ॥

atadvyāvrittiroopena vedāntairlakshyate'vyayam।
akhandānandamekam yat tat brahmetyavadhārayet॥

What remains as immutable, unbroken Bliss, and as one only, that which even the scriptures indirectly denote by the process of elimination as 'not this, not this', know the same to be *Brahman*.

ஏதழிவில் லாத தெதையன்றென் றன்றென்றே
வேத முடிவு விளக்கிடும்—யாதொன்
றகண்டவின் பாகி யமருமது தானே
திகழும் பிரமந் தெளி

ஏது அழிவில்லாதது எதை அன்று என்று அன்று என்றே
வேத முடிவு விளக்கிடும்—யாது ஒன்று
அகண்ட இன்பாகி அமரும் அதுதானே
திகழும் பிரமம் தெளி

58. अखण्डानन्दरूपस्य तस्यानन्दलवाश्रिताः ।
ब्रह्माद्यास्तारतम्येन भवन्त्यानन्दिनो लवाः ॥

अखण्ड आनन्दरूपस्य तस्य आनन्द लवाश्रिताः ।
ब्रह्माद्याः तारतम्येन भवन्ति आनन्दिनः लवाः ॥

akhandānandaroopasya tasyānandalavāsritāh।
brahmādyāstāratamyena bhavantyānandino lavāh॥

Dependent on a fraction of the inexhaustible Bliss of the *ātman*, all the gods such as Brahma enjoy bliss according to their grades.

அகண்ட சுகமய வான்மாவி லற்ப
சுகத்தை யடுத்தே சுரராய்த்—திகழும்
பிரமாதி யேனோர் பிறங்குவரின் புற்றுத்
தராதர மாகத் தரி

அகண்ட சுகமய ஆன்மாவில் அற்ப
சுகத்தை அடுத்தே சுரராய்த்—திகழும்
பிரமாதி ஏனோர் பிறங்குவர் இன்புற்று
தராதரமாக தரி

59. तद्युक्तमखिलं वस्तु व्यवहारश्चिदन्वितः ।
तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म क्षीरे सर्पिरिवाखिले ॥

तत् युक्तं अखिलं वस्तु व्यवहारः चिदन्वितः ।
तस्मात् सर्वगतं ब्रह्म क्षीरे सर्पिः इव अखिले ॥

tadyuktamakhilam vastu vyavahāraschidanvitah।
tasmāsarvagatam brahma ksheere sarpirivākhile॥

Like the butter in milk, the objective universe is contained in it; all the activities are based on it alone. Therefore *Brahman* is all pervading.

அதனிடத் துள்ள தகிலமுஞ் செய்கை
யதையடுத் துள்ளதே யாகு—மதனற்
பரவிடு மெல்லாம் பரம்பொருள் பாலில்
விரவிடு நெய்போல வே

அதனிடத்து உள்ளது அகிலமும் செய்கை
அதை அடுத்து உள்ளதே ஆகும்—அதனல்
பரவிடும் எல்லாம் பரம் பொருள் பாலில்
விரவிடு நெய் போலவே

60. अनण्वस्थूलमह्रस्वमदीर्घमजमव्ययम् ।
अरूपगुणवर्णाख्यं तत् ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

अनण्व स्थूलं अह्रस्वं अदीर्घम् अजं अव्ययम् ।
अरूप गुण वर्णाख्यं तत् ब्रह्म इति अवधारयेत् ॥

ananvasthoolamahrasvamadeerdhamajamavyayam।
aroopagunavarnākhyam tat brahmetyavadhārayet॥

What is neither subtle nor gross, short nor long, produced nor spent, what is devoid of form, attribute, caste, and name, know it to be *Brahman*.

பருமையு நுண்மையுற் பத்தி விநாசங்
குறுகலு நீட்சியுங் கூடா—துருவங்
குணங்குல நாமமுங் கொள்ளாம லுள்ள
துணர்க பிரமமென் றுற்று

பருமையும் நுண்மை உற்பத்தி விநாசம்
குறுகலும் நீட்சியும் கூடாது—உருவம்
குணம் குலம் நாமமும் கொள்ளாமல் உள்ளது
உணர்க பிரம்மம் என்று உற்று

61. यद्भासा भासतेऽर्कादि भास्यैर्यत्तु न भास्यते ।
येन सर्वमिदं भाति तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥

यत् भासा भासते अर्कादि भास्यैः यत् तु न भास्यते ।
येन सर्वं इदं भाति तत् ब्रह्म इति अवधारयेत् ॥

yadbhāsā bhāsate'rkādi bhāsyairyattu na bhāsyate।
yena sarvamidam bhāti tadbrahmetyavadhārayet॥

By whose light the Sun and other luminaries shineforth, but which is not itself illuminated by them, and in whose light all this is seen, know it to be *Brahman*.

எதஞெளியி ஞலொளிரு மேயிரவி யாதி
யெதனே யவையொளிர்க்க வேலா—தெதஞலே
யிந்தவுல கெல்லா மிலகு மதுதானே
யந்தப் பிரம மறி

எதன் ஒளியிஞல் ஒளிருமே இரவியாதி
எதனே அவை ஒளிர்க்க ஏலாது—எதஞலே
இந்த உலகம் எல்லாம் இலகும் அதுதானே
அந்தப் பிரம்மம் அறி

62. स्वयमन्तर्बहिर्व्याप्य भासयन्नखिलं जगत् ।
ब्रह्म प्रकाशते वह्निप्रतप्तायसपिण्डवत् ॥

स्वयं अन्तः बहिः व्याप्य भासयन् अखिलं जगत् ।
ब्रह्म प्रकाशते वह्निप्रतप्ताय सपिण्डवत् ॥

svayamantarbahirvyāpya bhāsayannakhilam jagat।
brahma prakāsate vahnipraptaptāyasapindavat॥

Like fire in a piece of red-hot iron, *Brahman* permeates the whole world in and out and all through, makes it shine and itself also shines by itself.

ஒளிர்த்துலக மெல்லாந்தா னுள்வெளிவி யாபித்
தொளிர்ந்திடு மப்பிரம மோர்வா—யொளிரு
நெருப்பினிற் காய்ந்தங்கி நேரொளிரு மந்த
விருப்புண்டை யைப்போல வே

ஒளிர்த்து உலகம் எல்லாம் தான் உள் வெளி வியாபித்து
ஒளிர்ந்திடும் அப்பிரம்மம் ஓர்வாய்—ஒளிரும்
நெருப்பினில் காய்ந்து அங்கி நேர் ஒளிரும் அந்த
இரும்பு உருண்டையைப் போல்வே

63. जगद्विलक्षणं ब्रह्म ब्रह्मणोऽन्यन्न किञ्चन ।
ब्रह्मान्यद्भाति चेन्मिथ्या यथा मरुमरीचिका ॥

जगत् विलक्षणं ब्रह्म ब्रह्मणः अन्यत् न किञ्चन ।
ब्रह्म अन्यत् भाति चेत् मिथ्या यथा मरुमरीचिका ॥

jagadvilakshanam brahma brahmano'nyanna kinchana।
brahmānyadbhāti chenmithyā yathā marumareechikā॥

Brahman is distinct from the universe, yet there remains nothing apart from *Brahman*. Should any other *Brahman* appear, it is only an illusion like water in a mirage.

பிரம முலகிற் பிறிதாகு மந்தப்
பிரமத் தணுவில் பிறிதாய்ப்—பிரமத்திற்
கன்னிய மேது மவிர்ந்தா லதுமித்தை
யுன்னுக கானனீ ரொத்து

பிரமம் உலகில் பிறிதாகும் அந்த
பிரம்மத்து அணு இல் பிறிதாய்—பிரம்மத்திற்கு
அன்னியம் ஏதும் அவிர்ந்தால் அது மித்யை
உன்னுக கானல் நீர் ஒத்து

64. दृश्यते श्रूयते यद्यद्ब्रह्मणोऽन्यन्न तद्भवेत् ।
तत्त्वज्ञानाच्च तद्ब्रह्म सच्चिदानन्दमद्वयम् ॥

दृश्यते श्रूयते यत् यत् ब्रह्मणः अन्यत् न तत् भवेत् ।
तत्त्वज्ञानात् च तत् ब्रह्म सत् चित् आनन्दम् अद्वयम् ॥

drisyate srooyate yadhyadbrahmano'nyanna tadbhavet।
tattvajnānāchcha tadbrahma sachchidānandamadvayam॥

Whatever is seen or heard, it cannot be different from *Brahman*. True knowledge finds *Brahman* to be Being-Consciousness-Bliss and one without a second.

எதுவெது காணவுங் கேட்கவு மேயு
மதுபிரமத் தன்னிய மாகா—ததுவுமே
தத்துவஞா னத்திஞற் சச்சிதா னந்தமா
மத்துவி தப்பிரம மாம்

எது எது காணவும் கேட்கவும் ஏயும்
அது பிரம்மத்து அன்னியம் ஆகாது—அதுவுமே
தத்துவ ஞானத்திஞல் சச்சிதானந்தமாம்
அத்துவித பிரம்மமாம்

65. सर्वगं सच्चिदानन्दं ज्ञानचक्षुर्निरीक्षते ।
अज्ञानचक्षुर्नेक्षेत भास्वन्तं भानुमन्धवत् ॥

सर्वगं सच्चिदानन्दं ज्ञान चक्षुः निरीक्षते ।
अज्ञान चक्षुः न ईक्षेत भास्वन्तं भानुं अन्धवत् ॥

sarvagam sachchidānandam jnānachakshurnireekshate।
ajnānachakshurneksheta bhāsvantam bhānumandhavat॥

Only the eye of wisdom can see the omnipresent Being-Consciousness-Bliss, but not the eye of ignorance, for a blind eye cannot see the sun.

சருவத்துஞ் சார்ந்ததாஞ் சச்சிதா னந்தப்
பிரமத்தை ஞானக்கண் பெற்றுன்—றரிசிப்பான்
ஞானக்கண் ணில்லாதா னண்ணுனே காட்சியொளிர்
பானுவையந் தன்போலப் பார்

சர்வத்தும் சார்ந்ததாம் சச்சிதானந்தப்
பிரம்மத்தை ஞானக்கண் பெற்றுன்—தரிசிப்பான்
ஞானக்கண் இல்லாதான் நண்ணுனே காட்சி ஒளிர்
பானுவை அந்தன் போலப்பார்

66. श्रवणादिभिरुद्दीप्त ज्ञानाग्निपरितापितः ।
जीवः सर्वमलान्मुक्तः स्वर्णवद्द्योतते स्वयम् ॥

श्रवणादिभिः उद्दीप्तः ज्ञानाग्नि परितापितः ।
जीवः सर्वमलात् मुक्तः स्वर्णवत् द्योतते स्वयम् ॥

sravanādibhiruddeepta jnānāgniparitāpitah।
jeevah sarvamalānmuktah svarnavaddyotate svayam॥

Like gold freed from dross, the jiva (*sādhaka*) has all his impurities burnt away by the fire of knowledge bursting into flames fanned by *sravana*, *manana* and *nidhidhyāsana* (hearing, reflection and contemplation) and now he shinesforth by himself.

சிரவண மாதிகளாற் றேசுறு ஞான
வெரியினிற் காய்ச்சி யெடுக்கச்—சருவ
மலமும் போய்ச் சீவன் மறுவில்பொன் போனிர்
மலஞகித் தாஞெளிர் வான்

சிரவணம் ஆதிகளால் தேசுறு ஞான
எரியினில் காய்ச்சி எடுக்கச்—சர்வ
மலமும் போய் சீவன் மறுவில் பொன் போல்
நிர்மலஞகித் தான் ஒளிர்வான்

67. हृदाकाशोदितोह्यात्मा बोधभानुस्तमोपहृत् ।
सर्वव्यापी सर्वधारी भाति सर्वं प्रकाशते ॥

हृत् आकाश उदितः हि आत्मा बोधभानुः तम उपहृत् ।
सर्व व्यापी सर्व धारी भाति सर्वं प्रकाशते ॥

hridākāsoditohyātmā bodhabhānustamopahrit।
sarvavyāpi sarvadhāri bhāti sarvam prakāsate॥

Because the sun of knowledge, the chaser of darkness has risen, the *ātman* shines in the expanse of the Heart as the omnipresent sustainer of all and illumines all.

இதயவெளி தோன்றி யிருளோயழி ஞான
வுதயரவி யான்மா வொளிரு—நிதமுமே
யெல்லாவற் றும்பரவி யெல்லாமுந் தாங்கி நின்
றெல்லா வொளிர்விக்கு மெண்

இதய வெளி தோன்றி இருளோ அழி ஞான
உதயரவி ஆன்மா ஒளிரும்—நிதமுமே
எல்லாவற்றும் பரவி எல்லாமும் தாங்கி நின்று
எல்லாம் ஒளிர்விக்கும் எண்

68. दिग्देशकालाद्यनपेक्ष्य सर्वगं शीतादिहृन्नित्यसुखं निरंजनम् ।
यः स्वात्मतीर्थं भजते विनिष्क्रियः स सर्ववित्सर्वगतोऽमृतो भवेत्।।

दिक् देश काल आदि अनपेक्ष्य सर्वगं
शीतादिहृत् नित्यसुखं निरंजनम् ।
यः स्वात्म तीर्थं भजते विनिष्क्रियः
सः सर्ववित् सर्वगतः अमृतः भवेत् ।।

digdesakālādyanapekshya sarvagam
seetādihrinnityasukham niranjanam।
yah svātmateertham bhajate vinishkriyah
sa sarvavitsarvagato'mruto bhavet॥

He who bathes in the clear, warm, ever-refreshing waters of the *ātman*, which being available everywhere, here and now, need not be sought for in special centres and seasons, such a one remains actionless. He is the knower of all; he pervades all and is even immortal.

திக்கிடங் காலமுத றேடாம லென்றுமெத்
திக்குமார்ந் தேகுளிர்முன் றீர்ப்பதா—யெக்களங்கு
மற்றநித் யானந்த வான்மதீர்த் தத்துட்டோய்
வுற்றவ ஞர்செய்கை யொன்றின்றி—மற்றவன்
யாவு மறிந்தோனு யெங்குநிறைந் தாரமிர்த
ஞவ னெனவே யறி

திக்கு இடம் காலம் முதல் தேடாமல் என்றும்
எத்திக்கும் ஆர்ந்தே குளிர்முன் தீர்ப்பதாய்—எக்களங்கும்
அற்ற நித்யானந்த ஆன்ம தீர்த்தத்துள் தோய்வு
உற்றவன் யார் செய்கை ஒன்று இன்றி—மற்று அவன்
யாவும் அறிந்தோனுய் எங்கும் நிறைந்து ஆர் அமிர்தன்
ஆவன் எனவே அறி

श्रीगुरुस्तुतिः

SRI GURUSTUTI

ஸ்ரீ குருஸ்துதி

Gurustuti

Introduction by Sri Bhagavān

When Sankarāchārya was going about the country debating with the exponents of the various schools of thought and overcoming them, he once came to the town of Mahismati in the north, where Mandana Mishra the exponent of Vedic rituals lived. He overcame him in debate but his wife refused to concede victory until she was also defeated. So, Sankarāchārya argued with her and defeated her in all subjects except erotica. He then asked for a respite of one month and after shedding his body in a cave under the custody of his disciples, entered into the dead body of King Amaruka and sported among the hundred queens in the guise of their husband. When the disciples found that the period specified by their Guru had already expired they grew anxious. So some of them went to him in the disguise of minstrels and sang the following hymn (to remind him).

1. नेतिनेतीत्यादि निगमवचनेन
निपुणं निजिध्यमूर्तामूर्तराशिम् ।
यदशक्यनिह्नत्वं स्वात्मरूपतया
जानन्ति कोविदास्तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

न इति न इति इति आदि निगमवचनेन
निपुणं निजिध्य मूर्त अमूर्त राशिम् ।
यत् अशक्य निह्नत्वं स्वात्मरूपतया
जानन्ति कोविदाः तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

netinetityādi nigamavachanena
nipunam nijidhyamoortāmoortarāsim।
yadasakyanihnatvam svātmaroopatayā
jananti kovidhāstattvamasi tattvam॥

That is the Truth which the wise realize as the Self, the residuum left over on withdrawing from external objects, with or without form (ether, air, fire, water and earth), by a careful application of the scriptural text 'Not this, not this'. That thou art!

நேதிநே தியாதி வாக்கா னிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
மேதுமே தள்ளற் கில்லா வெதைச்சுவ சொரூப மாக
வோதருஞ் சாது வானே ருள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

நேதி நேதி ஆதி வாக்கால் நிஷேதித்து மூர்த்த அமூர்த்தம்
ஏதுமே தள்ளற்கு இல்லா எதை சுவ சொரூபமாக
ஓதரும் சாதுவானோர் உள்ளத்தில் கொள்ளுவார்கள்
ஆதி மெய் அறிவு ஆனந்த அவ் வஸ்து அன்ரே நீதான்

2. खाद्यमुत्पाद्यविश्वमनुप्रविश्य
गूढमन्नमयादिकोशतुषजाले ।
कवयोविविच्य युक्त्यवघाततो
यत्तण्डुलवदाददति तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

खाद्यं उत्पाद्य विश्वं अनुप्रविश्य
गूढं अन्नमयादिकोश तुष जाले ।
कवयः विविच्य युक्त्या अवघाततः
यत् तण्डुलवदात् अदति तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

khādhyamutpādyavisvamanupravisya
goodhamannamayādikosatushajāle।
kavayovivichya yuktyavaghātato
yattandulavadādadati tattvamasi tattvam॥

That is the Truth which, after generating the fundamentals (ether, air, fire, water and earth), and entering the world, lies hidden beneath the five sheaths, and which has been threshed out by the wise with the pestle of discernment, just as the grain is recovered by threshing and winnowing the chaff. That thou art!

உத்தியாங் குத்தி ஞலே யுமியெனு மைந்து கோசம்
புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர்ப் பொருந்திடு மரிசிபோலு
மெத்தினீச் சத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லனுப விப்ப
ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

உத்தியாம் குத்திஞலே உமி என்னும் ஐந்து கோசம்
புத்தியால் பிரித்து பின்னர் பொருந்திடும் அரிசி போலும்
எத்தினீன சத்துக்கள் கண்டு இதயத்தில் அனுபவிப்பர்
அத்தமில் நித்த சித்த அவ்வஸ்து அன்ரே நீதான்

3. विषमविषयेसु सञ्चारिणोऽक्षाश्वान्
दोषदर्शन कशाभिघाततः ।
स्वैरं संनिवर्त्य स्वान्तरश्मिभिर्धीरा
बध्नन्ति यत्र तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

विषम विषयेसु सञ्चारिणः अक्षाश्वान्
दोषदर्शन कश अभिघाततः ।
स्वैरं संनिवर्त्य स्वान्तः रश्मिभिः धीरा
बध्नन्ति यत्र तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

vishamavishayesu sanchārino'kshāsvān
doshadarsana kasābhigātatah।
svairam samnivartya svāntarasmibhirdheerā
badhnanti yatra tattvamasi tattvam॥

Just as wild horses are broken-in by whipping and stabling them, so also the unruly senses, straying among objects, are lashed by the whip of discrimination, showing that objects are unreal, and are tethered by the rope of pure intellect to the Self by the wise. Such is the truth. That thou art!

பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
வறிவெனுங் கசையடித்தே யகமுகக் கயிற்ரு லீர்த்தவ்
வறிவறி யறிஞ ரெத்தி லணைத் தொன்ரும் பிணைத்தி ருப்ப
ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

பொறிகளாம் பரிகள் தம்மைப் புலன்களில் விளங்கும் தோஷ
அறிவெனும் கசை அடித்தே அகமுகக் கயிற்ரூல் ஈர்த்து அவ்
அறிவு அறி அறிஞர் எத்தில் அணைத்து ஒன்ரும் பிணைத்திருப்பர்
அறி பொருட்கு அதீதமான அவ்வஸ்து அன்ரே நீதான்

4. व्यावृत्तजाग्रदादिष्वनुस्यूतं
तेभ्योऽन्यदिवपुष्पेभ्य इव सूत्रम् ।
इति यदौपाधिकत्रयपृथक्त्वेन
विदन्तिसूरयस्तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

व्यावृत्त जाग्रदादिषु अनुस्यूतं
तेभ्यः अन्यत् इव पुष्पेभ्यः इव सूत्रम् ।
इति यदा उपाधिकत्रय पृथक्त्वेन
विदन्ति सूरयः तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

vyāvruttajāgradādishvanusyootam
tebhyo'nyadivapushpebhya iva sootram।
iti yadaupādhikatrayaprithakvena
vidantisoorayastattvamasi tattvam॥

The truth has been ascertained by the wise to be the substratum which is different from the waking, dream and deep sleep states, its own expanded modes, which indeed are held together by it like flowers strung together on a garland. That thou art!

பூக்களி னின்று வேருய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற்
சாக்கிர மாதியான சருவத்தும் வேறதான
சாக்கியா நோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த ணவ
ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

பூக்களில் இன்று வேருய்ப் பொருந்திடும் சூத்திரம் போல்
ஜாக்கிரம் ஆதியான சருவத்தும் வேறதான
சாக்ஷியாய் நோக்கி யாதைச் சத்துக்கள் அகத்து அணவர்
ஆக்கமும் நீக்கம் இல்லா அவ் வஸ்து அன்ரே நீதான்

5. पुरुष एवेदमित्यादिवेदेषु
सर्वकारणतया यस्य सार्वात्म्यम् ।
हाटकस्येव मुकुटादि तादात्म्यम्
सरसमाम्नायते तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

पुरुष एव इदं इति आदि वेदेषु
सर्वकारणतया यस्य सार्वात्म्यम् ।
हाटकस्य इव मुकुटादि तादात्म्यम्
सरसं आम्नायते तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

purusha evedamityādivedeshu
sarvakāranatayā yasya sārvātmyam।
hātakasyeva mukutādi tādātmyam
sarasamāmnāyate tattvamasi tattvam॥

That is the Truth which the scriptures show to be the primal cause of all, elucidating the point clearly by such texts as 'Purusha is all this', 'like gold in ornaments of gold', etc. That thou art!

கடகமகு டாதியாவுங் கனகமே யாகு மாபோற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச்
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

கடகம் மகுடாதி யாவும் கனகமே ஆகுமாப் போல்
ஜடசித்தாம் உலகம் யாவும் சற்றுமே பின்னம் கின்றி
சுடரும் அவ்வடிவாய் என்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
அடி நடு முடிவு இல்லாத அவ் வஸ்து அன்ரே நீதான்

6. यश्चाहमत्रवर्ष्मणि भामिसोऽसौ
योऽसौ विभाति रविमण्डले सोऽहमिति ।
वेदवादिनो व्यतिहारतो यद्ध्यापयन्ति
यत्नतस्तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

यः च अहं अत्र वर्ष्मणि भामि सः असौ
यः असौ विभाति रविमण्डले सः अहं इति ।
वेदवादिनः व्यतिहारतः यत् अध्यापयन्ति
यत्नतः तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

yaschāhamatravarshmani bhamiso'sau
yo'sau vibhāti ravimandale so'hamiti।
vedavādino vyatihārato yaddhyāpayanti
yatnatastatattvamasi tattvam॥

The truth has been forcefully proclaimed by the scriptures in such texts as 'He who is in the Sun, is in man', 'He who shines in the Sun, shines in the right eye', etc. That thou art.

இனனிலித் தனுவில் யானு யிலங்குவ னேக னேயென்
றனிசமும் வேதவாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுத்து ரைப்ப ரெத்தத்து வத்தை நன்ரு
யனர்த்தமி லெதார்த்த மான வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

இனனில் இத்தனுவில் யானுய் இலங்குவன் ஏகனே என்று
அனிசமும் வேதவாதி ஆயினோர் முயற்சியோடு
இனிமையாய் எடுத்து உரைப்பர் எத்தத்துவத்தை நன்ருய்
அனர்த்தம் இல் எதார்த்தமான அவ் வஸ்து அன்ரே நீதான்

7. वेदानुवचनसद्दानमुख धर्मैः
श्रद्धयाऽनुष्ठितैर्विद्यया युक्तैः ।
विविदिषन्त्यत्यन्तविमलस्वान्ता
ब्राह्मणा यद्ब्रह्म तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

वेदानुवचन सत् दानमुख धर्मैः
श्रद्धया अनुष्ठितैः विद्यया युक्तैः ।
विविदिषन्ति अत्यन्त विमलस्वान्ता
ब्राह्मणा यत् ब्रह्म तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

vedānuvachanasaddānamukha dharmaih
sraddhayā'nushthitairvidyayā yuktaih।
vividishantyatyantavimalasvāntā
brāhmanā yadbrahma tattvamasi tattvam॥

What pure brahmins seek so eagerly by repetition of the Vedas, by religious gifts, by earnest application of their hard-earned knowledge, and by renunciation, is the Truth, That thou art!

அருமறை வாக்கி ஞலே யகத்தினிற் சிரத்தை யோடு
மருந்தவம் யாகந் தான மாதிநல் லறங்க ளாலே
யருமறை யவர்க ளெத்தை யறிந்திட வவாவு கின்ரு
ரரு மறைப் பொருளாய் நின்ற வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

அருமறை வாக்கிஞலே அகத்தினில் சிரத்தையோடும்
அரும் தவம் யாகம் தானம் ஆதி நல் அறங்களாலே
அருமறையவர்கள் எத்தை அறிந்திட அவாவுகின்ரார்
அரு மறைப் பொருளாய் நின்ற அவ் வஸ்து அன்ரே நீதான்

8. **शमदमोपरमादि साधनैर्धीराः**
स्वात्मनाऽऽत्मनि यदन्विष्य कृतकृत्याः ।
अधिगतामित सच्चिदानन्दरूपा
न पुनरिहखिद्यन्ते तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

शम दम उपरम आदि साधनैः धीराः
स्वात्मना आत्मनि यत् अन्विष्य कृतकृत्याः ।
अधिगतामित सच्चिदानन्दरूपा
न पुनः इह खिद्यन्ते तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥

samadamoparamādi sādhanairdheerāh
svātmanā"tmani yadanvishya kritakrityāh।
adhigatāmita sachchidānandaroopā
na punarihakhidyante tattvamasi tattvam॥

That is the Truth which the valiant have got by seeking, with controlled mind, with abstinence, penance, etc., and by diving into the Self by the self. Realizing it, they are considered to be heroes with their highest purpose accomplished. That is the transcendental Sachchidānanda (Being-Consciousness-Bliss) after gaining which there is nothing more to worry about since perfect peace reigns. That thou art!

சாந்திமுத லான வுற்றுச் சந்ததந் தன்னுற் றன்னி
லாய்ந்தெதை யறிஞர் கண்டவ் வறிவின்ப மெய்யா யென்று
மீந்தெலா முடித்தொ ளிர்வர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
யாழ்ந்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்ரே நீதான்

சாந்தி முதலான உற்று சந்ததம் தன்னுல் தன்னில்
ஆய்ந்து எதை அறிஞர் கண்டு அவ் அறிவு
இன்பம் மெய்யாய் என்றும்
மீந்து எலாம் முடித்து ஒளிர்வர் மிகு பவக் கேத நீத்தே
ஆழ்ந்து அறி தத்வமான அவ் வஸ்து அன்ரே நீதான்

On hearing these (verses) the Āchārya bade them (his disciples) go away and promptly came out of the body of the King and re-entered his own. He then went to the lady (wife of Mandana Misra) and, after defeating her, made the two of them (she and her husband) his followers. Thereafter he went on his way enlightening the whole world.

हस्तामलकस्तोत्रम्

HASTĀMALAKA STOTRAM

அத்தாமலகத் தோத்திரம்

Hastāmalaka Stotra

Introduction by Sri Bhagavān

When Sankara, the Guru of the world, was travelling in the western parts of India and overcoming (in debate) the expounders of the various schools of thought, he once came to a village known as Srivali. When a Brahmin inhabitant of the village named Prabhakara heard about his arrival he went to him with his thirteen-year-old son. He prostrated before Sankara and made his son also prostrate. He then explained that the boy had been dumb from his childhood, that he had no likes and dislikes, nor a sense of honour and dishonour, and that he was completely inactive. The Guru then raised the boy up and asked him as follows in a cheerful tone.

1. कस्त्वं शिशो कस्य कुतोऽसि गन्ता
किं नामतेत्वं कुत आगतोऽसि ।
एतन्मयोक्तं वदचार्भकत्वं
मत्प्रीतये प्रीतिविवर्धनोऽसि ॥

कः त्वं शिशो कस्य कुतः असि गन्ता
किं नाम ते त्वं कुत आगतः असि ।
एतत् मया उक्तं वद च अर्भक त्वं
मत् प्रीतये प्रीति विवर्धनः असि ॥

kastvam siso kasya krito'si gantā
kim nāmatetvam kuta āgato'si।
etanmayoktam vadachārbhakatvam
matpreetaye preetivivardhano'si॥

"Who are you? Whose child are you? Whither are you bound? What is your name? Whence have you come? Oh child! I should like to hear your reply to these questions." (Thus spoke Sri Sankarāchārya to the boy, and Hastāmalaka replied as follows).

இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்ரு யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனேயென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான்

இங்கு உறு நீ யார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்தன் நீதான்
எங்கு செல்கின்ருய் உன் பேர் என்ன நீ எங்கிருந்து
இங்கு வந்தனே என் உள்ளம் இன்புற இசைப்பாய் என்று
சங்கரன் நவில பாலன் சாற்றிட வாய் திறந்தான்

हस्तामलक उवाच:

2. नाहं मनुष्यो न च देवयक्षौ
न ब्राह्मण क्षत्रिय वैश्यशूद्रा: ।
न ब्रह्मचारी नगृहीवनस्थो
भिक्षुर्नचाहं निजबोधरूप: ॥

न अहं मनुष्यः न च देवः यक्षः
न ब्राह्मण क्षत्रिय वैश्य शूद्राः ।
न ब्रह्मचारी न गृही वनस्थः
भिक्षुः न च अहं निजबोधरूपः ॥

nāham manushyo na cha devayakshau
na brāhmana kshatriya vaisyasoodrāh।
na brahmachāri nagriheevanastho
bhikshurnachāham nijabodharoopah॥

I am neither man, God, *yaksha*, *brahmin*, *kshatriya*, *vaisya*, *sudra*, *brahmachāri*, house holder, forest-dweller, nor sannyāsi; but I am pure awareness alone.

நரனலன் சுரனி யக்க ஞனல னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வான ப்ரத்தன் கேடகல் சந்நி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ ஞமே

நரன் அலன் சுரன் யக்ஷன் நான் அலன் அந்தணன் மற்று
அரசனும் வணிகன் சூத்ரன் அல்ல நற் பிரமசாரி
கிரகியும் வானப்ரஸ்தன் கேடு அகல் சந்நியாசி
நிரையினில் ஆரும் அல்லேன் நிஜபோத வடிவன் ஆமே

3. निमित्तं मनश्चक्षुरादि प्रवृत्तौ
निरस्ताखिलोपाधिराकाशकल्पः ।
रविर्लोकचेष्टानिमित्तं यथा यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

निमित्तं मनः चक्षुः आदि प्रवृत्तौ
निरस्त अखिल उपाधिः आकाशकल्पः ।
रविः लोक चेष्टा निमित्तं यथा यः
सः नित्य उपलब्धि स्वरूपः अहं आत्मा ॥

nimittam manaschakshurādi pravrittau
nirastākhilopādhirākāsakalpah।
ravirlokacheshtānimittam yathā yah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

Just as the Sun causes all worldly movements, so do I—the ever present, conscious Self—cause the mind to be active and the senses to function. Again, just as ether is all-pervading yet devoid of any specific qualities, so am I free from all qualities.

சூரியன் சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
ஞரெலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ருப்ப
ஞோரிய னித்த சித்த வுருவஞ மவ்வான் மாநான்

சூரியன் ஜகத் தொழிற்கு சொற்றிடும் நிமித்தம் என்ன
யார் உளம் சக்ஷு ஆதி ஆட்டத்திற்கு ஹேது ஆவன்
யார் எலாம் உபாதியும் விட்டு ஆகாயம் போல் இருப்பன்
ஓரியல் நித்த சித்த உருவனும் அவ் ஆன்மா நான்

4. यमग्न्युष्णवन्नित्यबोधस्वरूपं
मनश्चक्षुरादीन्यबोधात्मकानि ।
प्रवर्तन्त आश्रित्य निष्कम्पमेकं
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

यम् अग्नि उष्णवत् नित्यबोध स्वरूपं
मनः चक्षुः आदीनि अबोधात्मकानि ।
प्रवर्तन्त आश्रित्य निष्कम्पं एकं
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

yamagnyushnavannityabodhasvaroopam
manaschakshurādeenyabodhātmakāni।
pravartanta āsritya nishkampamekam
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

I am the Conscious Self, ever present and associated with everything in the same manner as heat is always associated with fire. I am that eternal, undifferentiated, unshaken consciousness, on account of which the insentient mind and senses function, each in its own manner.

எரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
ஞெருவனுய்க் கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவனீச் சார்ந்தே
யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிதந் தொழின்மேற் செல்லு
மறிவுரு நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்

எரி அது வெம்மை போல எவன் நித்ய போத ரூபன்
ஒருவனுய் கம்பம் இன்றி ஒளிர் தரும் எவனீச் சார்ந்தே
அறிவிலாக் கரணம் இந்திரிய ஆதி தம் தொழில் மேல் செல்லும்
அறிவுரு நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

5. मुखाभासको दर्पणे दृश्यमानो
मुखत्वात्पृथक्त्वेन नैवास्तिवस्तु ।
चिदाभासकोधीषु जीवोऽपि तद्वत्
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

मुखाभासकः दर्पणे दृश्यमानः
मुखत्वात् पृथक्त्वेन न एव अस्ति वस्तु ।
चिदाभासकोधीषु जीवः अपि तद्वत्
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

mukhābhāsako darpane drisyamāno
mukhatvātprithaktvena naivāstivastu।
chidābhāsakodheeshu jeevo'pi tadvat
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

I am that Conscious Self of whom the ego is not independent as the image in a mirror is not independent of the object reflected.

அத்தத்திற் பதிப லித்த வம்முக முகத்தின் வேரூர்
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே ருகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா
னத்வய நித்த சித்த ஞயுள வவ்வான் மாநான்

ஹஸ்தத்தில் ப்ரதிபலித்த அம்முகம் முகத்தின் வேரூர்
வஸ்து அன்று அது போல் புத்தி வரு சிதாபாஸ ஜீவன்
சித்து உருவு எவன் வேருக சிறிதும் ஓர் வஸ்து ஆகான்
அத்வய நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

6. यथा दर्पणाभाव आभासज्ञानौ
मुखं विद्यते कल्पनाहीनमेकम् ।
तथा धीवियोगे निराभासको यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

यथा दर्पण अभाव आभासज्ञानौ
मुखं विद्यते कल्पनाहीनम् एकम् ।
तथा धी वियोगे निराभासकः यः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

yathā darpanābhāva ābhāsajnānau
mukham vidyate kalpanāheenamekam।
tathā dheeviyoge nirābhāsako yah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

I am the unqualified, Conscious Self, existing even after the extinction of *buddhi* just as the object remains ever the same even after the removal of the reflecting mirror.

அத்தமே யில்லீல யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனு பாச மின்றி
யத்திற நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்

ஹஸ்தமே இல்லீலயாகில் அம்முக ஆபாசம் இன்று
வஸ்துவாய் உற்றது ஏக வதனமே விகற்பம் இன்றி
புத்தி அற்றிடவே யாவன் பொலிவன் ஆபாசம் இன்றி
அத்திற நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

7. मनश्चक्षुरादेर्वियुक्तः स्वयं यो
मनश्चक्षुरादेर्मनश्चक्षुरादिः ।
मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

मनः चक्षुः आदेः वियुक्तः स्वयं यः
मनः चक्षुः आदेः मनः चक्षुः आदिः ।
मनः चक्षुः आदेः अगम्य स्वरूपः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

manaschakshurāderviyuktah svayam yo
manaschakshurādermanaschakshurādih।
manaschakshurāderagamyasvaroopah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

I am eternal Consciousness, dissociated from the mind and senses. I am the mind of the mind, the eye of the eye, ear of the ear and so on. I am not cognizable by the mind and senses.

மனச்சட்சு வாதியோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனச்சட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனச்சட்சு வாதி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ
னனித்தமி னித்த சித்த ஞுயுள வவ்வான் மாநான்

மனச் சட்சு ஆதியோடு மருவிடாது இருப்பன் யாவன்
மனச் சட்சு ஆதிகட்கு மனச்சட்சு ஆதி யாவன்
மனச் சட்சு ஆதியாலே மருவிடப்படாதான் யாவன்
அநித்தம் இல் நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

8. य एकोविभाति स्वतः शुद्धचेताः
प्रकाशस्वरूपोऽपि नानेवधीषु ।
शरावोदकस्थो यथा भानुरेकः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ।।

यः एकः विभाति स्वतः शुद्धचेताः
प्रकाशस्वरूपः अपि नाना इव धीषु ।
शराव उदकस्थः यथा भानुः एकः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ।।

ya ekovibhāti svatah suddhachetāh
prakāsasvaroopo'pi nānevadheeshu।
sarāvodakastho yathā bhānurekah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

I am the eternal, single, conscious Self, reflected in various intellects, just as the Sun is reflected on the various sheets of water.

கடசலந் தோறுந் தோன்றுங் கதிரவ னெருவ னேபோ
லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானுவாகச்
சுடருவ னெருவன் ருனே சுத்தசே தனனு யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்

கட ஜலம் தோறும் தோன்றும் கதிரவன் ஒருவனே போல்
உடலுறும் உள்ளம் தோறும் ஒளிரினும் நானுவாக
சுடருவன் ஒருவன் தானே சுத்த சேதனனுய் யாவன்
அடைதலில் நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

9. यथानेकचक्षुः प्रकाशो रविर्न
क्रमेण प्रकाशीकरोति प्रकाशम् ।
अनेकाधियो यस्तथैक प्रबोधः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

यथा अनेक चक्षुः प्रकाशः रविः न
क्रमेण प्रकाशीकरोति प्रकाशम् ।
अनेक अधियः यः तथा एक प्रबोधः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

yathānekachakshuh prakāso ravirna
kramena prakāseekaroti prakāsam।
anekādhiyo yastathaika prabodhah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

I am the single, conscious Self illumining all intellects, just as the Sun simultaneously illumines all eyes so that they perceive objects.

ஒளியதா மனேகங் கண்கட் கொருரவி யொருகா லத்தே
யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வுருவன் யாவ
ளெளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனிவ் வுலகங் தன்னீன
யளவிலா நித்த சித்த ஞுயுள வவ்வான் மாநான்

ஒளியதாம் அனேகம் கண்கட்கு ஒரு ரவி ஒரு காலத்தே
ஒளி செயும் உலகத்தைப்போல் ஒரு ஞான உருவன் யாவன்
ஒளியதாய் அனேகம் புத்திக்கு ஒளிர்ப்பன் இவ் உலகம் தன்னீன
அளவிலா நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

10. विवस्वत्प्रभातं यथारूपमक्षं
प्रगृह्णातिनाभातमेवं विवस्वान् ।
यदाभात आभासयत्यक्षमेकः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

विवस्वत् प्रभातं यथा रूपं अक्षं
प्रगृह्णाति न अभातं एवं विवस्वान् ।
यदा आभात आभासयति अक्षं एकः
सः नित्य उपलब्धि स्वरूपः अहं आत्मा ॥

vivasvatprabhātam yathāroopamaksham
pragrihnātinābhātamevam vivasvān।
yadābhāta ābhāsayatyakshamekah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

Only those eyes that are helped by the Sun are capable of seeing objects, not others. The source from which the Sun derives its power is myself.

இரவியா யொளிருங் கண்ணே யெதிருறு முருவம் பற்று
மிரவியா லொளிரா தின்ரு மிதுபோலவ் விரவி தானு
மொருவனு ரொளியி னுலே யொளிர்ப்பனே நேத்தி ராதி
யருவனுய் நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்

இரவியாய் ஒளிரும் கண்ணே எதிர் உறும் உருவம் பற்றும்
இரவியால் ஒளிராது இன்ரும் இது போல் அவ்விரவி தானும்
ஒருவன் ஆர் ஒளியினுலே ஒளிர்ப்பனே நேத்திராதி
அருவனுய் நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

11. यथा सूर्य एकोऽप्स्वनेकश्चलासु
स्थिरास्वप्यनन्वग्विभाव्यस्वरूपः ।
चलासुप्रभिन्ना सुधीष्वेवमेकः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

यथा सूर्यः एकः अप्सु अनेकः चलासु
स्थिरासु अपि अनन्वत् विभाव्य स्वरूपः ।
चलासु प्रभिन्ना सुधीषु एवं एकः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

yathā soorya eko'psvanekaschalāsu
sthirāsvapyananvagvibhāvyasvaroopah।
chalāsuprabhinnā sudheeshvevamekah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

Just as the reflection of the Sun on agitated waters seems to break up, but remains perfect on a calm surface, so also am I, the conscious Self, unrecognisable in agitated intellects, though I shine in those which are calm.

சலசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் ருனே சாருவ னேகனுக
சலமதி யனேகன் பொலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலீதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்

சல ஜலத்து அனேகன் போலச் சாருவன் ஏக பானு
சலனம் இல் ஜலத்தில் தானே சாருவன் ஏகனுக
சல மதி அனேகன் போலச் சாரினும் ஏகன் யாவன்
அலீதல் இல் நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

12. घनच्छन्नदृष्टिर्घनच्छन्नमर्कं
यथा निष्प्रभं मन्यते चातिमूढः ।
तथा बद्धवद्भाति यो मूढ दृष्टेः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

घनच्छन्न दृष्टिः घनच्छन्नं अर्कं
यथा निष्प्रभं मन्यते च अतिमूढः ।
तथा बद्धवत् भाति यः मूढ दृष्टेः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

ghanachchannadrishtirghanachchannamarkam
yathā nishprabham manyate chātimoodhah।
tathā baddhavadbhāti yo moodha drishteh
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

Just as a fool thinks that the Sun is entirely lost when it is hidden by dense clouds, so do people think that the ever-free Self is bound.

மூடன்றன் விழியி னீக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் ருனு முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னுடலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்

மூடன் தன் விழியினைக் கார் மூடிட அதால் அருக்கன்
மூடுபட்டு ஒளி அற்ருனும் உன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வையாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வன்
ஆடல் இல் நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

13. समस्तेषु वस्तुष्वनुस्यूतमेकं
समस्तानि वस्तूनि यं न स्पृशन्ति ।
वियद्वत्सदाशुद्धमच्छस्वरूपः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥

समस्तेषु वस्तुषु अनुस्यूतं एकं
समस्तानि वस्तूनि यं न स्पृशन्ति ।
वियद्वत् सदा शुद्धम् अच्छ स्वरूपः
सः नित्य उपलब्धिः स्वरूपः अहं आत्मा ॥

samasteshu vastushvanusyootamekam
samastāni vastooni yam na sprisanti।
viyadvatsadāsuddhamachchasvaroopah
sa nityopalabdhisvaroopo'hamātmā॥

Just as the ether is all-pervading and unaffected by contact, so also does the ever-Conscious Self pervade everything without being affected in any way. I am that Self.

அகிலவத் துக்க டம்மி லனுசூத னேக ஞகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசங்கஞ யிருப்பன் யாவன்
ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த ஞயுள வவ்வான் மாநான்

அகில வஸ்துக்கள் தம்மில் அனுசூதன் ஏகஞகி
அகில வஸ்துக்கள் தம்மில் அசங்கஞய் இருப்பன் யாவன்
ககன நேர் நித்த சுத்த களங்கம் இல் உருவன் யாவன்
அகம் இலா நித்த சித்தன் ஆயுள அவ் ஆன்மா நான்

14. उपाधौ यथा भेदता सन्मणीनां
तथा भेदता बुद्धिभेदेषुतेऽपि ।
यथा चन्द्रिकाणां जले चञ्चलत्वं
तथा चञ्चलत्वं तवापीहविष्णो ॥

उपाधौ यथा भेदता सन्मणीनां
तथा भेदता बुद्धि भेदेषु ते अपि ।
यथा चन्द्रिकाणां जले चञ्चलत्वं
तथा चञ्चलत्वं तव अपि इह विष्णो ॥

upādhau yathā bhedatā sanmaneenām
tathā bhedatā buddhibhedeshute'pi।
yathā chandrikānām jale chanchalatvam
tathā chanchalatvam tavāpeehavishno॥

Just as a transparent crystal takes on the lines of its background, but is in no way changed thereby, and just as the unchanging moon on being reflected on undulating surfaces appears agitated, so is it with you, the all-pervading God.

பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிகந் தோன்றும்
பலவித புத்தியாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி ஞட்டஞ் சான்ருகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினக்கு மாமே

பலவித உபாதியாலே பலவிதம் ஸ்படிகம் தோன்றும்
பலவித புத்தியாலே பலவிதம் உனக்குமாகும்
ஜலமதில் நிலவின் ஆட்டம் சான்ருக பூன்றனே அச்
சலம் உறு புத்தியாலே சஞ்சலம் நினக்கும் ஆமே

15. அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலீ
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா

ஹஸ்தத்தில் நெல்லி போல ஆன்மாவைக் காட்டலால் ஈது
ஹஸ்தாமலக ஸ்தோத்ரம் ஆகும் பேர் பெற்றது அன்றி
ஹஸ்தாமலகன் என்ற அவ் அறிவினில் பெரிய பாலன்
இத்தரை யாவராலும் ஏத்திடப்பட்டான் அம்மா

The father of the boy was speechless with wonder at those words. But the Āchārya said to him: 'He has become your son because of his incomplete austerities. This is your good fortune. He will not be of any use to you in this world. Let him stay with me.' He bade him go back and, taking the boy with him, proceeded on his way. The disciples then asked him: "How did this boy attain the state of *brahman* without hearing, etc.?" The Guru replied: 'His mother left her two-year-old child in the care of a great and highly accomplished *yogi* who was practising austerities on the bank of the Yamuna while she went to bathe in the river with some women. The child toddled towards the water and was drowned. Out of his compassion for the disconsolate mother the sādhu forsook his body and entered that of the child. That is why this boy has attained this high state.'

